

Cap Poder de Veto.

Conferència de l'Associació de l'any 1948

Herbert Rieke

En sentim a parlar molt del gran poder de veto de les decisions de les Nacions Unides. N'hi ha molts que pensen que aquest poder de veto hauria de ser eliminat per a què a les nacions hi floreixi la veritable democràcia.

Què n'hem de dir de la creença del “petit poder” de veto a la nostra experiència diària? La Ciència Cristiana ens ensenya que Déu és suprem. La falsa teologia, la superstició, i l'anomenada ciència natural declaren que la matèria i el mal poden vetar l'ordre de la Ment divina i la llei de l'harmonia eterna. Amb la Ciència Cristiana aprenem que Déu no es reparteix la Seva omnipotència ni la Seva supremacia amb allò que se li oposa, anomenat el mal; dit d'una altra manera, que el pretès poder de veto de la matèria i del mal és només una falsa creença que s'ha de bescanviar pel reconeixement de la supremacia del bé.

Quan JesuCrist acostant-se a l'home impotent a la piscina de Bethesda, li manà, “Agafa la teva llitera i camina,” sabia que la Ment era suprema i que la matèria no tenia el poder de vetar aquesta ordre de la Ment divina. L'home es posà dret sencer i fort.

Un altre cop, al temple hi havia un home amb la mà contrafeta. Jesús li digué, “Estira la mà.” La mà s'estirà demostrant que no tenia cap poder per a vetar l'ordre de la intel·ligència suprema.

Un altre dia li van portar un home que era sord i no podia parlar bé. L'home es posà la mà a les orelles, escopí i es tocà la llengua, sens dubte per a ensenyar-li a Jesús on era el problema. Però Jesús alçà els ulls al cel, a la realitat de tota la creació, i va dir; “Ephata, o sigui, obre't. I les seves orelles es van decloure, i la seva llengua quedà alliberada, i parlà bé.” Els nervis auditius no tenien el poder de vetar l'ordre de la Ment que ho sent tot, que diu que l'home hi sent bé per tota l'eternitat, ni el múscles de la llengua ni les cordes vocals tenen el poder de resistir l'ordre de la intel·ligència suprema d'actuar amb llibertat per a què l'home pugui expressar com cal les qualitats del bé.

Tots us enrecordeu de l'experiència del Mestre quan el van cridar a tocar del llit d'una nena que s'havia mort. Els familiars se'n van enriure i befar quan Jesús va dir que la nena no era morta, sinó que només dormia. Ell,

aleshores, li va agafar la mà dolçament i li va dir: “Talitha cumi; noia, aixeca't.” La mort i la matèria no podien vetar aquesta ordre de la Vida eterna; la nena es va posar dreta, va caminar i de la manera més natural va demanar quelcom per menjar.

O contemplem l'experiència del cec Bartomeu, que seia a costat del camí demanant almoïna. Va cridar Jesús quan passava. Els deixebles li van dir que callés; però Jesús preguntat-li si tenia fe, li va dir que fes la seva via, que la seva fe l'havia fet sencer. Quina fe? Aquesta, que la matèria no té poder de vetar l'ordre de la Ment que tot ho veu, no té poder de vetar la visió de l'omnipresència del bé.

Jesús anà a la tomba de Llàtzer. El seu bon amic ja feia quatre dies que era mort. Maria, Marta i tota la família es creïen que la mort havia vetat l'ordre de la Vida eterna i immortal. Jesús no va acceptar aquesta mentida, aquesta suposició sense fonament. “Llàtzer, posa't dret,” va cridar amb una veu forta i refiada. Llàtzer no va fer el sord, ni va replicar, “No puc, estic mort.” El seu cos no va replicar, “No puc,” o “No vull.” S'havia donat l'ordre de sortir de la tomba, i la ment mortal no hi podia posar cap veto a aquesta ordre de la Vida eterna. L'evidència de la mort va desaparèixer tot d'una. Jesús els hi va dir al familiars que el desembenessin i el deixessin anar. Ningú fa fer resistència a questa idea divina. Sabien que no tenien poder de lligar mentalment el seu estimat quan la intel·ligència divina els havia dit que el vegessin viu i bé.

Us podria anar fent memòria de tots els guariments del Mestre; i en tots els casos Jesús demostrava la simple proposició que com que Déu, l'Esperit és Suprem, la matèria no pot vetar mai la directiva de la Ment.

Enrecordeu-vos que quan Jesús era a la creu, els sacerdots deïen, “N'ha salvat d'altres; però no es pot salvar a si mateix.” Què deïen realment? Això: “En altres casos has demostrat que la Ment és suprema i que la matèria no pot vetar el comandament de la intel·ligència; però aquí, en aquest cas, en aquesta circumstància, la matèria, la mort i l'odi veten tota l'obra de la teva vida.” La resposta de Jesús fou: “Pare, perdona'ls perquè no saben el que fan.” Veia clarament que la matèria i la mort mai podrien invalidar l'ordre de Déu, l'ordre d'establir el veritable Cristianisme entre els homes i demostrar que les idees justes prevalen sobre tota la resta.

Jesús ens ha dit a tu i a mi, i a tota la humanitat: “Sigues perfecte com el Pare del cel és perfecte.” És un manament. És una ordre del Principi. No va dir que hauríem de ser perfectes. Aquesta és la llei de Déu. Ni tu ni jo

ni ningú té el poder de vetar aquesta ordre divina. Com a fills de Déu no som agents morals lliures per a acceptar o vetar si ens ve de gust els manaments de Déu. No hi ha cap part de la vostra anatomia humana que pugui vetar l'ordre divina de funcionar perfectament. No hi ha cap fase de la vostra naturalesa que pugui invalidar l'ordre de Déu de ser perfecte. No hi ha cap aspecte del vostre caràcter que pugui cridar, “No, no, no,” quan la perfecció diu, “Sí.” La nostra Cap ens ho diu d'aquesta manera: “L'home no té la capacitat de pecar, d'estar malalt o de morir-se.” Per què? Perquè les ordres de Déu són la bonesa i la Vida eterna.

Mireu de quina manera més inspirada la nostra Cap, la Sra. Mary Baker Eddy, va demostrar aquesta divina proposició fundant el moviment de la Ciència Cristiana. Déu li va manar de plantar i regar la Seva vinya. Un cop i un altre, poders petits i grans van mirar de vetar, de posar pals a les rodes, al seu maldar; però ella sabia que com que Déu és suprem, no hi ha mai res que pugui vetar la voluntat de la Ment. La gelosia fou aturada a la seva via; l'odi i la materialitat no van arribar enlloc i només van fer que el nostre moviment estigués més a l'aguait i el van fer créixer i prosperar. La nostra Cap sabia sense ni una engruna de dubte, que la mala pràctica mental, tant si és organitzada i maliciosa, com si és desorganitzada i ignorant, no podia vetar l'ordre del Principi, que el Cristianisme es presenti a aquesta època amb una claror científica. De vegades, gairebé sola, però sempre refiada, la Sra. Eddy sabia que no hi havia res que pogués vetar la voluntat, el pla, l'ordre del bé omnipotent a l'obra de la seva vida.

Apliquem aquestes idees a la nostra experiència individual. És la voluntat de Déu que tots i cada un de nosaltres ens trobem sempre bé, i no hi ha cap part del vostre anomenat cos humà que pugui vetar aquesta ordre de l'Ànima. Déu diu, “Ets perfecte, sencer,” i tot en vosaltres i al vostre voltant diu, “Sí.” Déu declara que sempre veieu el bé, a la vostra experiència i a l'experiència dels altres, i dieu, “I tant!” la Ment diu que per vosaltres el bé és clar, ben definit i positiu, i tot dintre vostre diu, “D'acord,” fins i tot aquestes cosetes que anomenem ulls. No hi ha ni una cèl.lula del vostre sistema que pugui dir, “No,” quan Déu afirma la perfecció.

La Ment que ho sent tot afirma que hi sentiu sempre bé, perquè sou el reflex d'aquesta Ment que ho sent tot; i no hi ha res que veti aquesta ordre divina, ni la manca d'atenció, ni la por de sentir males notícies, ni nervis imperfectes.

Déu diu que sempre hi ha una locomoció perfecta; i totes les fases de la

vostra experiència diuen, “Està bé.” No caminem amb les cames, amb els peus, amb els muscles; “caminem amb l'Amor tot el camí;” Vivim, ens movem i tenim el nostre ésser en Déu. Ens belluguem perquè Ell es belluga. Tenim un autocontrol perfecte perquè Ell és l'únic governador de Si mateix i de l'univers.

Déu diu, “Ets una criatura molt intel·ligent que eternament pot pensar com cal en tots els casos,” i tot dins vostre diu, “Amén.” Déu diu, “Que es faci la llum, o la il·luminació, al vostre desplegament;” I així es fa. Sabeu que ni la falsa educació ni la manca d'educació humana poden vetar aquest fet diví, ser els representants intel·ligents de la Ment divina única. El cervell no pot vetar la vostra intel·ligència; el lloc, la posició, l'entorn, els familiars i els amics no tenen cap poder de veto sobre vostre ni sobre el que podeu fer per la societat de manera intel·ligent. Déu és suprem, i, com diu la nostra Cap a *La Unitat del Bé*: “Déu mena tots els esdeveniments de les nostres carreres.”

La Ment diu que tots i cada un de nosaltres ens farem servei diví els uns als altres. Tots rebem el bé del nostre Pare del cel, i la Ment ens mana que ens el repartim amb els altres. L'Amor també els hi mana als altres de repartir-se el bé que han rebut amb nosaltres. Això no és el que hauria de ser. És el què és. És el manament de l'Amor. Cap criatura en pot quedar fora d'aquest manament de divina reciprocitat. Aquest donar i rebre el bé que hem rebut del nostre Pare del cel, és l'única tasca real que hi ha. És la vostra feina i la meua. I és sempre excel·lent perquè és en Déu i de Déu, l'Amor diví. Res pot posar pals a les rodes a l'anar i venir de les idees justes. Ni l'egotisme ni l'apatia ens poden privar de rebre i de compartir aquestes idees amb els altres. No hi ha cap força ni cap presència que pugui vetar l'ordre de la Ment manant que cada un de nosaltres gaudeixi d'una bona posició, de l'oportunitat justa per a fer un servei als altres. Les vostres circumstàncies no poden vetar aquesta ordre; les relacions humanes no poden invalidar aquest requeriment de Déu; ni el vostre lloc ni el vostre ambient tenen poder de veto. Quan Déu us dona una feina per fer, la feu, perquè la Seva voluntat es fa tant a la terra com al cel.

L'Amor diu que hi haurà pau i harmonia a casa vostra, i no hi ha cap força ni al cel ni a la terra que pugui vetar aquest manament. El vostre espós no té cap poder de veto. La vostra esposa, evidentment, no té aquest poder. Els vostres fills han de complir aquest manament. I els votres pares i altres parents no poden fer altrament que complir eternament aquest evangeli d'Amor. No hi ha ni lloc, ni persona, ni cosa que pugui posar pals a les

rodes a la vostra pau, a la vostra felicitat, al vostre sadollament i al vostre contentament. Això no és el què hauria de ser. És el que és. És el fet diví que heu d'acceptar perquè és veritat. Déu us diu a cada un de vosaltres: “Ets un dels individus més lliures i feliços del món;” I tot a dins vostre i al vostre voltant diu, “Amén;” fins i tots els vostres estimats i els vostres veïns hi estan d'acord. La dominació personal no té cap poder de vetar la vostra felicitat perquè no hi ha dominació personal. L'Amor ho domina tot. Ni circumstàncies, ni condicions, ni situacions tenen el poder d'invalidar la vostra felicitat perquè totes les circumstàncies, condicions i situacions són en Déu i de Déu, la Ment Divina. Escolteu què diu la nostra Cap a la pàgina 181 del nostre llibre de text: “Déu és l'origen i la condició de tota existència.” No hi ha cap condició fora del seu Amor.

I a la vostra església és igual que a la vostra experiència individual i familiar. La nostra Cap defineix l'Església, en part, així: “L'Església és la institució que ens forneix proves de la seva utilitat, i enlaira la raça, desvetllant l'enteniment embaltit i menant-lo de la creença material fins a la comprensió de les idees espirituals i la demostració de la Ciència divina, fent fora, doncs, els dimonis o l'error i guarint els malalts.” Aquesta és la tasca de la vostra església i de totes les fases de la seva activitat. Ni la vostra església ni l'Eglésia Mare hi poden dir res. Han de fornir la prova de la seva utilitat. La vostra església ha d'enlairar els membres de la vostra comunitat. Aquest és el manament de la Ment. Res no pot vetar aquesta ordre divina. La mala pràctica ni organitzada ni desorganitzada pot invalidar el vostre maldar. Lectors mediocres no poden ser part de la vostra experiència eclesiàstica. No hi ha membres del comitè que posin pals a les rodes a l'efectivitat de la contribució de la vostra església a la comunitat. No n'hi ha prou de dir-ho, ho hem de saber amb una certesa absoluta perquè reconeixem que Déu, que és Amor i Ment, és suprem.

Hi ha un gran guariment a cada servei de l'església, i ni l'apatia del seus membres ni la mala pràctica de fora poden posar pals a les rodes a l'activitat de la Ment divina a la consciència dels qui participen als serveis. Com que l'Amor és infinit, no hi ha ningú que critiqui. Déu per sempre imposa la Seva voluntat divina: que la pau, l'amor i la salut regnin a tots el cors. No hi ha res que pugui vetar l'efectivitat de les nostres lectures i de les nostres revistes.

L'Església és veritablement una “estructura de Veritat i d'Amor.” “Reposa sobre el Principi diví i en ve.” No hi ha res que pugui posar pals a les rodes a l'activitat d'aquesta Veritat i d'aquest Amor a la consciència o a

l'experiència individual.

Jesús va dir “Deixeu que els infants se m'acostin,” i s'hi van acostar. Ni ell ni els infants hi podien dir res. L'Esperit és i era l'única atracció. Les nostres escoles dominicals també conviden amorosament tots els infants i joves fins a l'edat de vint anys, i no hi ha res que pugui posar pals a les rodes a l'atracció de les nostres escoles dominicals. Ni mestres mediocres ni activitat humanes que hi vagin en contra en poden allunyar els infants. La llei humana diu que tots els infants han d'anar a l'escola fins als setze anys. I se'ls anima que hi vagin fins més grans. L'infant no hi pot dir res. I als seus pares no els hi passa pel cap que puguin triar altrament. De la mateixa manera, la llei divina diu que als vostres fills se'ls hi haurien d'explicar les Escriptures i se'ls hauria d'ajudar a veure com poden aplicar la llei divina per a solventar problemes humans. És un manament de la Ment. No és el què hauria de ser o el que voldríem que fos veritat o el que esperem que sigui veritat; és el fet diví que ja és veritat. I en la mesura que els pares reverenciïn aquesta llei com una llei absoluta, i l'enseyin als seus fills, els seus fills no tindran cap problema per anar a l'escola dominical.

Ara, mirem la nostra Nació. Quan a la Sra. Eddy se li va preguntar l'any 1900 quins eren els perills imminents que encaraven la centúria, va contestar (*Primera Església del Crist, Científic, i Miscellany*, pàg.266): “Per mi els perills més imminents que encaren la centúria que encetem són: el robatori de la vida i la llibertat de la gent emparant-se en les Escriptures; les pretensions dels polítics i del poder humà, l'esclavatge industrial, la manca de llibertat per a què hi hagi una competició honesta, i el ritual, el credo i les esperances en lloc de la Regla d'Or...” Aquesta és una clara exposició d'alguns dels problemes humans que hem de solventar. Voldria analitzar-ne cada un per separat i amb cura. Aquests són els clans que cerquen de vetar la pau nacional i mundial. Mirem cada pretensió amb prou intel·ligència i prou estona per a veure què l'aguanta, de manera que puguem reduir tots els seus puntals a l'obliví etern.

Primer, “El robatori de la vida i de la llibertat de la gent emparant-se en les Escriptures.” Aprenguem a valorar de veritat la nostra Declaració d'Independència Americana que afirma que Déu ens ha dotat a tots amb el dret a la vida, la llibertat i la cerca de la felicitat. Aquesta Declaració de Drets Americana és la claror que il·lumina milions de persones d'altres terres. Hem d'entendre que aquesta declaració d'Independència no va passar perquè sí. Fôu el resultat de la inspiració divina a la consciència d'homes que estimaven Déu. Hem de veure que no hi ha cap llei humana ni cap legislació feta pels homes que pugui vetar aquests drets humans

bàsics a Amèrica. I hi hem de veure més enllà, hem d'adonar-nos que com que la Ment divina és suprema, aquests drets humans s'escamparan fins abraçar tots els homes a tot arreu. És la voluntat de Déu que tot els homes siguin lliures.

Estiguem per sempre a l'aguait perquè no és només a d'altres països que de vegades les llibertats semblin amenaçades. A Amèrica hem d'estar a l'aguait que no se'ns imposi l'obligació de tenir assegurança mèdica, o un sistema de medicina controlat per l'estat. Ens cal discernir que no es pot aprovar cap legislació humana que pugui posar pals a les rodes al dret diví que tenen els individus de triar Déu com el seu guaridor. No hi ha cap llei, ni hi pot haver cap llei que pugui privar els pares d'instruir religiosament els seus fills per a què puguin seguir el Mestre i refiar-se del tot de l'Esperit com la déu de la salut i de tot el bé.

Els nostres Comitès de Publicacions fan una tasca perfecta protegint la nostra Causa d'acord amb aquests principis; i és el nostre privilegi recolzar-los, no només amb el pensament positiu i refiat, sinó amb l'acció adient quan cal.

De la mateixa manera que hem d'estar a l'aguait, sabent que la matèria mèdica no pot violar la nostra vida i la nostra llibertat amb cap legislació disfressada d'humanitarisme, tampoc la falsa teologia pot posar pals a les rodes a la llibertat religiosa que se li ha garantit a cada ciutadà dels Estats Units d'Amèrica. Els fundadors del nostre país es van adonar com n'era de cabdal la separació entre l'església i l'estat. El nostre sistema estatal d'educació és raonablement lliure del domini de la falsa teologia. Tanmateix els darrers anys hi ha hagut la tendència de redirigir fons públics per ajudar escoles on s'hi ensenya la falsa teologia. La tesi d'una d'aquestes escoles, expressada pel seu cap, és que la seva falsa teologia hauria de dominar tota l'educació. En nom de les Escriptures cerquen de furar la vida i la llibertat de la gent jove del nostre país, o del món, la llibertat d'adorar Déu de la manera que la seva consciència els hi dicti.

El segon punt que destaca la nostra cap és “les pretensions dels polítics i del poder humà.” hem de declarar amb vehemència i adonar-nos sense ni una ombra de dubte que ni la política, ni el poder humà, ni les tàctiques polítiques poden vetar la llei divina, que afirma que al món hi haurà un govern bo, efectiu i honest. Seure i criticar constantment el govern i els membres del govern no és Cristià ni Científic; però saber cada dia que no es pot fer res per a vetar el manament de la Veritat, de la intel·ligència i de l'Amor a l'acció del govern, és fer-vos un canal efectiu que reforça la llei

divina. És interessant que la nostra Cap va dir que les pretensions dels polítics eren un dels perills imminents que encaraven aquesta centúria. He conegut Científics Cristians que han tingut seriosos problemes perquè tenien massa preferències polítiques. Primer eren Republicans o Demòcrates i després Científics Cristians. No us deixeu desviar ni confondre d'aquesta manera. Jesús mai va “fer política.” La seva tasca era establir el regne de Déu a la terra. Quan li van parlar del afers polítics, va dir, “Doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu.” No el van poder fer entrar en cap controvèrsia política. No va anar mai ni a favor del Cèsar ni en contra, perquè anava cent per cent a favor de Déu, el veritable governant de l'univers.

Quan a la Sra. Eddy li van preguntar quin punt de vista polític tenia, va replicar: “No en tinc cap, de fet, fora de recolzar un govern just, i estimar Déu i el meu germà com a mi mateixa.” (*La Primera Església del Crist, Científic i Miscellany*, pàg. 276). Va seguir honestament l'exemple de Jesús pel què fa a la política, i ens ha dit que la seguim a ella en la mesura que ella segueixi el Crist. No sabreu mai les grans benaurances que us arribaran a vosaltres, al vostre país i al món com a resultat de seguir el Crist Jesús i la Sra. Eddy en aquest important tema de la política humana.

Volem dir amb això que com a Científics Cristians no ens hem d'interessar pels afers polítics de la nostra comunitat, del nostre país, o del món? De cap manera! Al mateix article sobre política, hi llegim: “La Sra. Mary Baker Eddy sempre ha cregut que els qui tenen el dret de votar, haurien de votar, i també ha cregut sempre que ningú hauria de mirar de dictar les accions dels altres en aquests afers.” Som de ben segur, responsables del nostre país i del nostre món. Expressem aquesta responsabilitat, parcialment, amb el dret de vot que exercim. “Hem de donar al Cèsar allò que és del Cèsar.” Jesús ens ensenyà que tots tenim una responsabilitat vers l'estat. Jesús no era anarquista ni predicava l'anarquia. Però no hem d'estar tant enfeinats “donant al Cèsar el que és del Cèsar,” que no ens enrecordem de servir de veritat Déu, l'Amor diví. No podem estar tan enfeinats amb la política humana que perdem de vista que el nostre propòsit real a la vida és estimar tota la humanitat i ajudar a establir i a servir el regne de Déu a la consciència.

Si ets un Demòcrata i al partit republicà no hi veus cap bé, si al partit Republicà només hi veus egoisme, interessos i monopoli, mentre que al partit Demòcrata hi veus totes les virtuts de l'idealisme polític, estàs dominat pel mesmerisme de masses i per una visió política esbiaxada i no gaire intel·ligent. O si ets un Republicà i al New Deal, o a la legislació que

s'ha aprovat aquests darrers dotze anys no hi saps veure cap bé, i veus el Partit Republicà sense màcula, també estàs dominat pel mesmerime de masses. Hi ha moltes coses que es poden refinar a tots els partits polítics. És el manament de Déu que hi hagi progrés ètic a tots els partits polítics, i és el teu deure i el teu dret que ni les pretensions dels polítics ni del poder humà no tinguin el dret ni el privilegi de vetar aquest manament de la intel·ligència i de l'amor.

Hi ha un increment de votants independents a Amèrica que ja no accepten més aquesta afirmació, “El meu partit, just o injust, el meu partit.” I gràcies a aquests votants independents els partits hauran de netejar casa seva i hauran de complir les seves honestes promeses si volen atraure la gran majoria de la gent americana. Hem fet molt progrés pel què fa a aquets punt, però encara n'hem de fer més.

El proper perill que esmenta la Sra. Eddy és l'esclavatge industrial. Hem fet camí des que la Sra. Eddy va escriure aquests mots. N'hi ha que poden pensar que hem arribat massa lluny i tot. Però l'esclavatge industrial és un mal, i ha de desaparèixer. El manament de la Ment és que desaparegui. Trenta anys enrera el meu pare venia maquinària a les regions mineres, i les històries que ens explicava de la misèria i la pobresa dels miners i de les seves famílies, eren increïbles. Els preus que les companyies carregaven sobre el menjar que els miners només podien comprar a les seves botigues, la manca d'escoles per la canalla, la traïdoria de les mines, -tot plegat era un dels pitjors esclavatges industrials. Les coses han canviat. Les condicions són molt més bones. I així és com ha de ser perquè el manament de la Ment és que l'esclavatge industrial desaparegui. Estigues segur de voler que hi hagi més llibertat per les masses. A la pàgina 517 del nostre llibre de text la nostra Cap hi escriu (pàgina 31), “L'home no ha estat fet per llaurar el sòl. El seu dret de naixement és domini, no submissió.” L'esclavatge industrial ha de desaparèixer perquè Déu no hi és; i ni l'egoïme, ni la política ni la cobejança poden vetar aquest manament de la Ment.

És interessant que l'altre perill que esmenta la nostra Cap és la manca de llibertat per a fer competició honesta. El monopoli s'ha d'acabar allà on hi ha monopli de capital o de treball. Hi ha d'haver llibertat de competició honesta. L'home ha de tenir el dret de triar una feina o una professió i donar un servei sense que d'altres hi posin pals a les rodes. Aquest és el manament de la Ment. Els acords que limiten el nombre d'individus que poden fer una professió, si posen pals a les rodes a la llibertat de competició honesta, han de desaparèixer. El drets de l'home a “la vida, la

llibertat i la recerca de felicitat,” són inviolables.

D'altra banda, hi ha un monopoli industrial que no vol que productes competitius entrin al mercat; això també ha de desaparèixer. Hi ha evidències que moltes indústries han fet competència deshonestament els darrers anys. El manament de la Ment és que aquestes polítiques desapareguin. Hom diu que hi ha molts bons productes a punt per entrar al mercat que són retinguts perquè els interessos financers promouen productes d'una qualitat inferior. Això també ha de desaparèixer. Hi haurà llibertat de competició honesta i un fre a la competició deshonest. Tota la legislació tindrà aquest objectiu.

El darrer perill que esmentà la nostra Cap és rituals, credos i conviccions en lloc de la Regla d'Or. Em pregunto si teniu idea de tot el mal que sembla que els credos i els rituals ens han fet. La falsa teologia diu que només hi ha una manera d'adorar Déu, amb un ritual anomenat “la santa missa.” A l'exèrcit, l'església catòlica va prohibir als seus capellans de fer els serveis generals de l'exèrcit per no donar la impressió que hi ha altres maneres d'adorar Déu. Des del seu punt de vista només n'hi ha una de manera, la santa missa, oficiada per un capellà catòlic. Hom pot robar, matar, cometre adulteri, però serà salvat si es confessa i accepta el ritual de l'església catòlica. Tots aquests falsos conceptes han de desaparèixer. La Ment declara amb vehemència que només hi ha una regla de conducta, la Regla d'Or, “Fes als altres el que vols que et facin a tu.”

No et pensis que la mentida del ritualisme només val pel què en diem la falsa teologia. A l'exèrcit vaig trobar nois que no venien al meu servei general, tot i que només predicava la Ciència Cristiana, perquè no era el servei del llibret oficial de la Ciència Cristiana. També estaven lligats pel ritual.

Però quina relació té això amb el tema d'aquesta conferència, de què podem fer per preservar la pau del món? Hi té una gran relació. El problema que molta gent té amb el tema de la pau és que volen canviar l'altre gent i l'altre país, enlloc de començar a casa, a dins nostre. No podem esperar que els conflictes del món s'acabin fins que no s'acabin els conflictes individuals, dins les famílies, i dins del nostre país. Hem d'estar bé nosaltres per a poder ser efectius a l'hora d'esmenar els altres. Enrecordeu-vos de l'admonició de Jesús de no jutjar si no volem ser jutjats, perquè serem jutjats de la mateixa manera que nosaltres jutgem i... “tal com mesureu, sereu mesurats.” (Lluc 6:38). “Què ho fa que vegis la brossa que hi ha a l'ull del teu gernà i no vegis la biga que hi ha al teu?”

Com pots dir al teu germà, “Deixa'm que et tregui la brossa de l'ull, si al teu hi tens una biga?” (Mateu 7: 3-4) **Només quan discernim que la Vida i la Ment són supremes als nostres afers, podem començar a demostrar que aquesta mateixa Vida i aquesta mateixa Ment són supremes als afers de tots els homes i de totes les nacions.** Aleshores demostrarem que no hi ha poder de veto pel manament de l'Amor. I que hi haurà pau arreu, per tothom. Algunes forces polítiques posen tota la seva fe en una possible fallida del sistema econòmic americà, en una gran depressió. Es pensen que aleshores el món s'aixoplugarà sota el seu sistema. Les úniques coses que poden produir aquesta depressió són les pretensions dels polítics i del poder humà, l'esclavatge industrial, la manca de llibertat de competició honesta, rituals, credos i falses conviccions en lloc de la Regla d'Or. N'estic segur que us podeu adonar del perquè és tan cabdal començar a casa, per ser forts i preservar així la pau del món.

Fem una ullada ara a la nostra actitud vers la gent del món. Si teniu una topada amb un membre de la vostra família. Quina és la solució? L'odi? Mai! Si no us enteneu amb un veí, la intolerància i la recriminació arreglaran la situació? No, només l'amor és la solució, en totes dues situacions. Amb les nacions és igual. No podem fer del món un lloc més pacífic amb el ressentiment i l'odi. Aquestes qualitats només promouen la guerra. És només amb amor que guanyem els nostres enemics i en fem els nostres amics. No hi ha cap altre manera d'establir la pau al món.

Encarem els fets de manera clara, hem d'estimar tota la gent del món i sobretot els Russos i els seus governants, amb un afecte sincer si volem posar el nostre gra de sorra per a preservar la pau del món. A la guerra vaig conèixer alguns pilost russos, i els meus homes van estar-se a Rússia una temporada mentre féiem operacions aèries sobre els Balcans. Els meus pilots em van dir que tenien més coses en comú amb els russos que amb d'altres. Es van adonar que els russos eren gent tranquil·la i sense complicacions. Molts havien estat a Amèrica portant-hi avions. Els hi havia agradat el nostre país i sobretot les fonts d'aigua amb gas que hi havia a moltes cantonades. Van expressar les seves ganes d'imitar-nos en molts aspectes. No ens enganyem. La gran majoria dels russos no volen més la guerra del què la volem nosaltres. Tenen el mateixos desitjos sans i nobles de viure una vida més bona. Hem d'estimar aquesta gent i a tota la humanitat amb la mateixa compassió que Jesús va tenir per les gentades del seu temps.

I què en podem dir dels seus Caps? Què en podem dir d'en J. Stalin i del

seu politburó? Quina hauria de ser la nostra actitud? Podem estar ben segurs que l'odi no hi ajudarà gens. Us en recordeu que a la primeria del Cristianisme hi havia un cap dels fariseus anomenat Saul de Tars que passava tot el seu temps i posava tota la seva energia a encalçar Cristians, posant-los a la presó, perquè fossin condemnats a mort? **Què van fer aquesta colla de Cristians? Van odiar i covar ressentiment? Van maleir Saul de Tars? No, ben altrament, tots anaven a la una, eren en un lloc, amb una sola Ment, pregant, fent-se conscients de l'omnipresència i de l'omnipotència de l'Amor diví. Ja sabeu què va passar.** Saul de Tars es va desvetllar del seu malson i va esdevenir un dels més bons Cristians de la primera centúria. Es va posar un nom nou, "Pau."

Què us penseu que passaria si tots els Científics Cristians s'apleguessin i enviessin només pensaments d'amor a la gent i als governants del món? No hi haurien més guerres. Què passaria si només aquesta associació, aquesta tarda, estimes realment a tota la humanitat i deixés de banda tota amargantor i tota crítica? Enrecordeu-vos que el poder de l'Amor no té límits, perquè l'Amor és Déu, i doncs, Totpoderós. A la classe Primària del Març, la nostra Cap va dir, tal com es recull a la pàgina 279 dels *Escrits Miscel.lanis*: "Avui, en aquesta classe som prou per a convertir el món si tenim una única Ment; perquè aleshores tot el món sentirà la influència d'aquesta Ment, com quan la terra no tenia forma, i la Ment parlà, i la formà es manifestà."

Aquest Amor de Déu, la Ment divina, llueix a través de cada un de nosaltres aquest mateix segon, i no hi ha falses creences d'apatia que puguin posar pals a les rodes a aquesta intel·ligència i a aquest afecte. Aquesta força divina realment travessa continents i oceans i arriba als racons més remots del globus, i se'n sent la influència. Aquesta "veueta dolça" de la Veritat, no en sap res dels límits del temps i de l'espai; és la Paraula de Déu, del tot implicada amb els afers dels homes.

Aquest vespre, estimem a tothom i per sempre, perquè sabem que just on som només hi ha l'Amor diví manifestant-se a si mateix. No estimem perquè tinguem cap virtut personal, sinó només perquè som el reflex de Déu que és Amor. De la mateixa manera sabem que l'Amor és al cor de tota la humanitat, perquè el Senyor és Amor, i no hi ha res fora d'Ell. En aquest nostre univers no hi ha lloc per res més fora de l'Amor.

Hom diu que Stalin té a les seves mans el destí de 180 milions de Russos. La seva influència se sent a la vida de molts més milions, als països veïns.

Hom diu que només ell determinarà si hi haurà o no una Tercera Guerra Mundial. És una actitud intel·ligent, odiar-lo i de manera ignorant o maliciosa fer-hi mala pràctica mental? Ja n'hi ha prou amb la que ve de la falsa teologia. Els Científics Cristians la poden neutralitzar estimant i evitant així que casa nostra ens caigui a sobre i caigui a sobre de tot el món.

Vol dir això que hem d'estimar l'home mortal i condonar tot el què els governants Russos han fet o defensen? De cap manera! Els primers Cristians no van estimar ni recolzar un Saül de Tars ple d'odi, però estaven a punt de veure que allà mateix on l'error hi reclamava un mortal ple d'odi, de fet, hi havia el fill de Déu esperant ser reconegut. No, no hem d'estimar un mortal anomenat J. Stalin, ni els capitosts russos, ni cap mortal fal·lible, sinó que hem de negar la mentida, la mortalitat per a què el lideratge veritable i intel·ligent agafi les regnes del món.

Fer Demostracion més Efectives

De ben segur, no hi ha cap pregunta més cabdal al cor de cada un de nosaltres que aquesta: com puc demostrar d'una manera més efectiva i ràpida la Ciència del Cristianisme guarint la malaltia i el pecat? Voldria discutir un paràgraf important que trobem a la pàgina 367 del llibre de text de la Ciència Cristiana, on la Sra. Eddy hi descriu les qualitats de la Maria Magdalena que la van guarir i la van regenerar del tot: “Això és el que vol dir cercar la Veritat, el Crist, “no pels pans i pels peixos,” no com el fariseus, amb l'urc del rang i una exhibició d'erudició, sinó com la Maria Magdalena, des del cimall de la consagració devota, amb l'oli de la joia, i la flaire de l'agraïment, amb llàgrimes de penediment, i amb tots els cabells que el Pare té comptats.”

Considerem amb cura cada una d'aquestes qualitats per veure què podem fer per a harmonitzar més el nostre pensament amb el Principi diví que guareix de pressa i per sempre:

- 1- El cimall de la consagració devota.
- 2- L'oli de la joia.
- 3- La flaire de l'agraïment.
- 4- Llàgrimes de penediment.
- 5- Tots els cabells que el Pare té comptats.

Sospeseu la diferència entre consagració i concentració. A la ment de

molts Científics Cristians hi ha més concentració de la que hi hauria d'haver. La definició de consagració és “anar a un centre comú;” concentrar-se és estrènyer la visió. Vol dir pensar en alguna cosa excloent-ne la resta. És una paraula limitadora i restrictiva i sempre implica activitat de la ment humana. Concentrar-se ens fa arrufar el front i les temples, les celles es toquen, i sovint ens fa agafar mal de cap. La consagració és ben bé altrament, el pensament va enfora i enlaire. És el procés de deixar anar tot el que no és com Déu. La concentració s'agafa a alguna cosa com si fos limitada, amb la por de perdre el punt. La consagració deixa anar tots els pensaments limitadors i es refia de l'omniporesència i de l'omnipotència del bé, sabent que no hi ha res fora de la perfecció de Déu.

Si tinguéssim una pilota de goma que s'hagués deformat i li volguéssim tornar la forma original, la concentració faria pressió a diferents parts de la pilota per fer-la rodona. La consagració simplement faria fora les forces que aparentment contrafan la pilota i de manera natural agafaria la seva forma natural.

Quan mireu de fer alguna cosa per posar-vos bé, quan feu pressió mental aquí o allà, feu servir la concentració. Quan teniu un home malalt o una dona malalta que voleu fer posar bé amb la Ciència Cristiana, feu servir la concentració. Quan, en canvi, reconeixeu que sempre ha estat i sempre serà el fill perfecte de Déu, quan voleu i esteu a punt de deixar anar tots els pensaments que ho neguin, us consagreu, perquè aneu enfora, enlaire i vers la llibertat. Si ja veieu el vostre pacient com la manifestació perfecta de l'ésser harmoniós, si el vostre tractament és un procés de fer callar les mentides que es diuen de Déu, del Seu univers i de l'home, amb l'acció de la Veritat eterna, això és consagració, perquè deixeu enrera tots els conceptes que no són com Déu.

El verb “consagrar (-se)” es defineix “fer o declarar una cosa sagrada o santa; comprometre's a servir o adorar Déu.” No és una bona definició d'un tractament de la Ciència Cristiana? Reconeixeu el vostre pacient com una criatura molt sagrada i santa, la mateixa i matge i semblança de Déu. El veieu a part del clam de la materialitat, del pecat, de la malaltia i de la mort. Al vostre tractament, consagreu tots els vostres pensaments i la vostra energia al servei de Déu per a establir el regne de Déu a la terra. El vostre tractament és un procés d'adorar la infinitud del bé.

La consagració sempre guareix. La concentració ens fa caure en un estat mesmèric que ens encega i limita. Puc posar un exemple? Us costa seguir

la lliçó. Decidiu que us hi heu de concentrar, i ho feu. Mireu de treure'n alguna cosa. Mireu de forçar-vos i estar desvetllats. A tot el procés hi ha un fals sentit del jo molt gran. Vosaltres feu quelcom. Cada cop esteu més embaltits fins que s'acaba el servei i passen a recollir els papers. De cop esteu desvetllats i esvivallats. Carregueu les culpes d'aquesta mala experiència a la mala pràctica mental, a la falsa teologia o a algun esdeveniment social. Però nou de deu, pot molt ben ser que tinguéssiu una actitud de concentració i no de consagració. D'altra banda, podeu anar a un servei havent-vos-hi posat a punt, "reconeixent que la Paraula de Déu guarirà tots els membres de la congregació. Obeeint el "Manual de l'Església Mare" del tot, i pregant per tota la congregació." No mireu de concentrar-vos amb la lliçó ni de treure'n alguna cosa, renunciieu més aviat a qualsevol pensament d'una personalitat a part de Déu. Quan sentiu les paraules de la lliçó, en feu festa, perquè tenen un poder guaridor per a tots els presents. El vostre pensament no va endins o amunt, sinó del tot enfora, enlaire i vers Déu, ple de compassió i d'amor per tothom. Quin n'és el resultat? Un servei inspirador per a vosaltres i més guaridor per tothom, al servei.

Si mai l'error sembla que no se sotmeti al vostre tractament de la Ciència Cristiana, estigueu ben a l'aguait de si concentreu o consagreu el vostre pensament. Les esposes sovint es concentren en els seus marits per a fer-los venir a la Ciència Cristiana. Pobres homes! Els pares sovint es concentren en els seus fills i passen estranyes experiències; els homes de negocis es concentren en els seus socis; el membres de l'església es concentren en l'elecció de determinats individus com a lectors o membres del consell. Això no és la Ciència Cristiana, és mesmerisme. No fa mai bé.

La concentració és l'operació del poder de la voluntat humana. La consagració és el procés de deixar que es faci la voluntat de Déu. N'estic segur que us adoneu que l'hipnotisme, la psicologia, la psiquiatria, la psicoanàlisi, la medicina psicosomàtica, la ciència mèdica i la falsa teologia empren el poder de la voluntat humana. Només el Científic Cristià sap què és la consagració i com guareix el pecador i el malalt.

"El cimall de la consagració devota!" Si us plau, adoneu-vos del mot "cimall." No pugem la muntanya de la consagració amb l'esperança d'arribar algun dia al cim. Hem de ser, com a fills de Déu, ara mateix, al cim. Una mica més de consagració que ahir no ens fornirà guariments instantanis, però la consagració absoluta farà el què s'espera d'un tractament de la Ciència Cristiana. A la pàgina 242 de *La Primera Església del Crist, Científic i Miscel·lànies*, la nostra Cap hi escriu: "la

Ciència Cristiana és absoluta; no és mai darrera del punt de perfecció ni hi va; és al punt de perfecció i s'ha de practicar des d'aquest punt.”

Voldria emfatitzar aquest punt: a l'aplicació que en feu de la Ciència Cristiana, assegureu-vos de no fer servir la psicologia d'Emile Coué, “Cada dia més i més bé.” Això és concentració perquè comença amb la imperfecció i vol evolucionar vers la perfecció. Més aviat, practiqueu la religió de Joan, “Ara som els fills de Déu;” això és consagració perquè comença i acaba amb la perfecció eterna.

Mirem ara quina era la segona qualitat que va guarir la Maria Magdalena: “l'oli de la joia.” M'agrada que la nostra Cap hagi posat l'oli de la joia al segon lloc, perquè de vegades quan un individu decideix esdevenir un Científic Cristià consagrat, fa la cara llarga, i esdevé seriós i fins i tot, moralista. La consagració sense l'oli de la joia, sense una actitud alegre, feliç, sense que les coses se'ns facin una muntanya, no guareix. Fins que no es va descobrir la Ciència Cristiana, a moltes religions hi mancava aquest oli de la joia. I tanmateix Jesús, va ensenyar un religió de joia, i va emfatitzar la importància d'una actitud feliç per a què el malalt es refaci. Us en recordeu del munt de cops que va dir als seus deixebles, “Estigueu contents?” Un cop els hi va dir, “Us he explicat totes aquestes coses perquè la meva joia pugui fer estada en vosaltres, i pugui ser plena.” (Joan 15:22) i els va avisar que “cap home us prengui la vostra joia.” (Joan 16:22). Per a assolir resultats perfectes a la Ciència Cristiana ens hem d'assegurar que res no ens prengui la joia del Crist. Un Científic Cristià afeixugat i sense joia no pot guarir. Quan vesseu de joia, guarireu amb molt poc esforç.

Si un dia us adonéssiu que el vostre cotxe perd empenta, s'escalfa i treu fum, i sentiu que el motor fa soroll, el portaríeu al taller. Què és el primer que faria el mecànic? Sense cap mena de dubte, miraria el nivell d'oli. Hi ha un noranta per cent de possibilitats que trobés que al cotxe li calia oli. Hom diu que si emprem un oli lubricant de bona qualitat, el canviem regularment, i sempre és al nivell òptim, podem fer 100.000 milles sense haver-nos d'amoinar pel motor.

També podem dir que si fem servir un “oli de la joia” de bona qualitat al nostre pensament, si el refresquem sovint, i en tenim una bona quantitat, si n'estem “curulls,” podem viure fins als cent anys o més sense mals ni patiments i sense alentir la nostra activitat.

Mirar de fer demostracions a la Ciència Cristiana sense “l'oli de la joia” és com voler fer córrer un cotxe sense oli. No pot ser.

Igual que el fabricant de cotxes hi posa una vareta per a què poguem veure l'oli què hi ha al cotxe, el nostre Creador ens ha donat un indicador acurat per a mesurar l'oli de la joia. Aquest indicador és la nostra cara, la nostra expressió. Si voleu saber l'oli que hi teniu a la consciència, mireu-vos al mirall. Hi veieu una rialla radiant i feliç? Aleshores podeu estar ben segurs que el vostre oli està bé. Però si hi veieu desengany, tristesa o llàstima per vosaltres mateixos, si expressa resentiment o ràbia, val més que feu alguna cosa, i de seguida.

L'home que vol fer córrer el seu cotxe sense oli, l'haurà de portar ben aviat a desballestar. Si us entossuniu a estar tristos i deprimits, i amargats, a ser miserables i infeliços, us suggereixo tres coses: primer, anul·leu la vostra assegurança de vida; segon, contracteu una bona funerària; tercer, feu testament, perquè no podeu durar gaire sense “l'oli de la joia.”

De vegades la gent em diu que són feliços, però que no són gaire expressius. Això és com portar tres litres d'un bon oli lubricant al seient del darrera, però no posar oli al motor. Pots estar content de tenir l'oli a mà i de no haver-ne d'anar a comprar, però l'oli no t'ajudarà gaire si no el poses al motor, que és al lloc que ha de ser. De la mateixa manera tota la joia i la felicitat del món no et farà cap bé ni a tu ni als altres si no l'expresses a la teva vida diària, al teu to de veu i amb rialles constants.

Sabeu que els hi faig sovint a aquests pacients amb cares llargues i serioses? Els hi recomano que es comprin un bon llibre d'acudits, que en llegeixin cada dia quatre o cinc i que els expliquin a casa i a la feina. Aquesta prescripció ha fet meravelles per homes de negocis que es tornaven massa “seriosos.” Feu memòria del què la nostra Cap hi diu a la pàgina 117 de les *Obres Miscel·lànies*: “Estic d'acord amb el Rev. Dr. Talmage, que “la gent de Déu tenen una ment esmolada, sentit de l'humor i esvivallament.”

De vegades els individus diuen, “No puc ser feliç mentre no solventi aquest problema físic, o aquest problema de negocis. Quan estiguin solucionats, t'asseguro que seré la persona més feliç i joiosa del món.” Això és com dir al mecànic, “No puc posar oli al motor fins que no s'escalfi més, no fumegi, no faci aquest soroll terrible i no torni a tenir potència. Només aleshores hi posaré oli.” El mecànic riuria i et diria que fessis un bon tracte amb el lloc de desballestament més proper, perquè és just on anirà a parar el teu cotxe. No ens enganyem. Tenim problemes al nostre cos, a casa nostra, a la feina o al negoci, perquè no hi hem abocat prou oli de la joia de bona qualitat.

Si anessim a fer un viatge llarg a la muntanya, treuríeu l'oli del cotxe? És clar que no. Miraríeu que fos ple abans de marxar i en prendríeu de reserva. Què fem quan volem solventar el que sembla un problema difícil per nosaltres o pels altres? Ens deixem prendre el nostre oli de la joia i de la felicitat? Mai! Ens mirarem un cop i un altre l'oli per assegurar-nos que som una de les persones més felices i segures del món. Ja sabeu el què Jesús ens va dir que havíem de fer quan passem aigües fondes o pugem muntanyes pedregoses. Ens va dir que “estiguéssim contents i vesséssim de joia.” “Benaürats (i “benaürat” vol dir feliç) quan us ataquin i us encalcin, i diguin tota mena de mal en contra vostra per culpa meua. Estigueu contents i vesseu de joia.” (Mat. 5:11-12) No és el consell espiritual més excel·lent i amb més sentit comú que mai s'hagi donat al món? Quan les circumstàncies semblin magres, poseu-hi més oli de la joia per a fe-les anar bé. “Estigueu contents i vesseu de joia.” Si els Cristians seguíssin aquest simple consell, aviat s'acabarien els problemes costeruts.

A la meua pràctica, sovint els hi demano als pacients que vagin al mirall cada hora per a controlar el seu oli. Hi ha individus que es pensen que no és Científic mirar-se; però es mirem al mirall per afeitar-se o pintar-se els llavis. No veig que no sigui Científic assegurar-se que fan una bona rialla. Fet i fet, una bona rialla els fa més atractius que tots els pintallavis del món.

I voleu saber una cosa molt interessant? Quan feu una rialla, la rialla baixa fins a l'estómac i fins als dits dels peus. No podeu fer una rialla amb la cara i encogir els ronyons o el pancrees gaire estona. L'oli de la joia arriba a tots els racons del sistema humà.

L'hivern passat vaig veure aquest fet de primera mà. Un amic nostre va ser triat lector d'una església de la Ciència Cristiana. M'havien regalat una gravadora, i li vaig suggerir al meu amic que hi gravés la lliçó que havia de llegir. Quan es va sentir va quedar de pedra perquè la seva veu era trista i melancònica. No sabia què fer-hi, perquè com més mirava de fer-ho bé, més trista era la seva veu. S'agafava la seva tasca molt seriosament. Li vaig explicar l'efecte que podia fer una rialla a tot el sistema humà. Li vaig dir que es posés un mirall a davant seu i que fes una bona rialla mentre llegia la lliçó. Hauríeu quedat de pedra de la diferència de to, de qualitat, d'expressió quan va tornar a escoltar la gravació. No pots fer una rialla amb la boca i els ulls, i estar trist a les cordes vocals. Simplement no pot ser.

Quan aquest amic va llegir a l'església, va fer una rialla més discreta, però va retenir la joia de la veu. I el mateix passa amb tots els òrgans del vostre cos. Una rialla del cor lubrica tot el vostre ésser.

Si voleu ser practicants efectius de la Ciència Cristiana, controleu sovint el vostre oli. I si no esteu gaire segur d'on començar amb el vostre pacient, comenceu mirant-li l'oli. Ben sovint és l'única cosa que cal posar a to.

La tercera qualitat que cal per a guarir és “la flaire de l'agraïment.” De vegades en parlem tant de ser agraït que l'expressió perd el sentit, i no ens en sortim de copsar-la amb la intel·ligència que es mereix. Encarem el fet espiritual que no hi pot haver cap guariment veritable i permanent a la Ciència Cristiana sense agraïment. En tots els problemes que us encaren o vosaltres o el vostre pacient hi heu posat alguna engruna de desagraïment. El desagraïment voldria amargantejar el sistema, rebregar la cara, estavellar la llar, i arruinar els negocis. El desagraïment no és bo perquè nega la presència i el poder de Déu.

Les coses poden semblar dures. Podeu patir el que sembla un problema sense solució. L'agraïment farà el problema més passable i més fàcil de solventar. Un dels primers passos per a solventar qualsevol problema és trobar una cosa que desvetlli el nostre agraïment. Enrecordeu-vos de com la nostra Cap destaca aquest punt al capítol de la pregària: “Demanem un perdó que no ens mereixem i que se'ns aboquin benaurances a dojo. Estem realment agraïts pel bé que ja hem rebut? Aleshore ens farem dignes de les benediccions que ja tenim, i estarem a punt de rebre'n més.” (CiS 3:20-24)

De vegades trobareu pacients que sembla que no gaudeixin de res que puguin agrair. Tret que pugueu esbotzar aquest mesmerisme estúpid, no li podreu fer gaire bé al pacient. Si li podeu fer obrir el cor i ser agraït, l'heu posat a la via de la recuperació completa. Sovint l'agraïment és tot el que cal per a què el guariment s'esdevingui. El Jutge Greene va dir en una conferència al temps de la Depressió: “Si estàs tan enfonsat i le soles de les sandàlies s'han fet tan primes que les teves plantes toquen a terra, estigues agraït per les corretges.” Tots els pacients poden trobar quelcom per agrair si volen, i és la nostra tasca de Científics Cristians ajudar-los-hi.

Tots els practicants d'èxit emfatitzen l'agraïment d'allò més amb cada pacient. El Sr. Arthur Whitney, em va dir que a cada pacient nou li fa fer un llistat de cinquanta fins a cent coses que el fan estar agraït i li han

d'enviar la llista el mateix dia de la primera visita. Aquesta cooperació sovint guareix el pacient amb un tractament. Si més no desclou les portes mentals i li fa veure la presència i la realitat del bé. Si un pacient no se'n surt o refusa enviar-li el llistat d'agraïment, i demana més tractaments, el Sr. Whitney li diu ben clar que no el pot ajudar. Si més practicants reblessin la importància de practicar l'agraïment, els guariments serien més ràpids.

De vegades trobem un pacient que diu, “Estaré agraït quan m'hagi guarit,” o “Estaria agraït si aquest problema se solventés.” Aquest individu que posen davant del guariment “si” i “quan” no poden ser guarits. Feu memòria que Jesús dret davant la tomba de Llàtzer no va dir, “Pare estaria molt agraït si resucitessis el meu amic.” Ni va dir “Estaré agraït quan Llàtzer ressuciti.” Ben altrament, va mirar cap el cel i va cridar, “Pare, t'agraeixo que m'hagis escoltat, i t'agraeixo que sempre m'escoltis.” (Joan 11: 41-42) Fôu aleshores que la demostració fôu feta i Llàtzer ressucità. Mireu si hi ha cap mena de “si” o “quan” deagraït al vostre pensament. Frena el guariment.

Hi havia una dona que havia anat a veure un reguitzell de practicants a Indianàpolis i als voltants per un problema físic; i malgrat que els practicants van treballar honestament no hi va notar cap canvi per bé. Tot i que tenia diners, deia a cada practicant, “El pagaré si i quan em guareixi.” Quan em va venir a veure vaig refusar el cas, no perquè no em pagués immediatament, perquè faig molta caritat, sinó perquè mentre tingués aquesta actitud no podia ser guarida amb la Ciència Cristiana. Li vaig dir que havia de ser honest amb ella, amb mi mateix i amb Déu, i li havia de dir amb sinceritat que la Ciència Cristiana no la podia ajudar si no la feia servir, i que la primera eina, el primer pas per a fer servir la Ciència Cristiana és expressar agraïment pel bé que ja hem rebut. N'estic convençut que les meves paraules li fan fer més bé a ella i a la Ciència Cristiana que no pas paraules dolces que l'haurien ajudat a amagar el desagraïment que la tenia atrapada. Si no respectem el Principi de la nostra religió de guariment com podem esperar que els altres el respectin?

En John Randall Duhn ens parla d'un home que l'anà a veure perquè l'ajudés a gaurir-se d'un mal del peu. Després del tractament li va dir al Sr. Dunn que no el podia pagar perquè tenia els cèntims justos per agafar l'autobús de tornar a casa. El Sr. Dunn li va suggerir que el pagués i tornés a casa caminant. Pot semblar una actitud sense cor, però va guarir l'home del tot, perquè en arribar a casa va veure que el seu peu estava bé.

Deixeu-me dir quatre mots aquí pel què fa al pagament dels practicants. La nostra Cap ens diu que hem de cobrar el mateix que cobren els bons metges de la nostra comunitat. No hi ha cap metge que no cobri 2 dòlars per visita, a Amèrica. A la majoria de ciutats cobren de 3 a 5 dòlars. Si un Científic Cristià en cobra només un, se situa per sota dels clarividents, dels xerrameques i dels endevins més barats de la ciutat. Si no creieu que els vostres serveis i els de la Ciència Cristiana no valen com a mínim 2 dòlars, si us plau, no feu de practicants, perquè de ben segur els vostres tractaments no valdran gaire més. El dòlar d'avui només val un 45 % del dòlar de l'any 1939 i un 36 % del dòlar de l'any 1933, i alguns practicants només fan un 45 % o un 36 % de tractament. Això no és just ni per ells, ni per la Ciència Cristiana, ni pels pacients. Evidentment si no guaríu i els tractaments s'allarguen, obeïu el manual de la Mare Església i reduïu els vostres honoraris. Com ens cal per a guarir “la flaire de l'agraïment! Un 36 per cent d'agraïment no és gaire flairós.

Però l'agraïment no és només una qüestió de cèntims. Els cèntims són la manera més ínfima d'expressar agraïment. Podeu dir “estic agraït” sense límits per tots els serveis petits i grans que rebeu cada dia. Un amic em va preguntar per què sempre agraïa el noi de l'ascensor quan en sortia. Per dir-vos la veritat no n'era conscient fins que aquest amic m'ho va dir. Li vaig dir que estava agraït que el noi de l'ascensor em fes estalviar de pujar i baixar les escales dels set pisos del meu bloc. Digueu “mercès” tan sovint com pugueu a tothom que trobeu, i sobretot a casa amb la vostra família, on sovint no ho fem gaire per no dir gens. Aquesta expressió sincera i polida d'agraïment forneix una flaire espiritual a la vostra individualitat que res més li pot fornir.

Ara us diré un secret que vaig aprendre l'any passat pel què fa a l'agraïment. Espero que en sàpigueu fer un bon ús. A mi m'ha ajudat molt. Ja sabeu que els Científics Cristians diem sovint, “Hi ha moltes coses que podem agrair,” però amb el to de veu diem que n'hi ha moltes d'altres que no estan bé. Agraïment pel bé que ja hem rebut és més valuós que no estar agraït, però no és l'açada suprema de l'agraïment que guareix instantàniament. El **veritable agraïment no és reconèixer que moltes coses estan bé, sinó reconèixer que tot és perfecte.** L'any passat, ajudava una dona amb un problema. Els resultats eren inspiradors. Parlant-hi li vaig dir que havíem d'estar agraïts de tot el bé que es manifestava. I que la perspectiva de la seva situació era bona. Em va mirar astorada i va exclamar, “El bé, l'infern, tot és perfecte!” Aleshores vaig ser jo que vaig quedar astorat. Aquesta experiència em va fer rumiar.

Un cap de setmana que els afers internacional semblaven molt desencoratjadors, vaig treballar unes quantes hores amb aquesta simple proposició, que “tot és perfecte.” Vaig raonar amb lògica des de la base espiritual que com que Déu és perfecte i l'únic Creador, tot ha de ser perfecte. “Vols dir que a Berlín tot és perfecte?” em vaig preguntar. Vaig afirmar que era perfecte a Berlín, a Moscú, a Londres i a Washington. Vaig haver de negar els testimonis dels sentits materials, és clar; però de totes maneres, aquesta és la tasca diària dels Científics Cristians, i poden fer una feina més ben feta si neguen alguna de les grans mentides a més de les menudes. Vaig repetir la proposició, “No estic agraït només per totes les coses bones que puc veure; sé que tot és bo, i quan dic tot, vull dir tot i tothom, fins i tot J. Stalin i Harry Truman.” Vaig repetir aquestes frases fins que vaig gaudir d'un sentiment de pau i sadollament. Per cert, l'endemà als diaris les notícies eren més bones.

Per què esteu agraïts? Per moltes coses. No, per tot! Estem agraïts per tot, perquè tot és perfecte. La Sra. Eddy diu, “La perfecció és el fonament de la realitat. Sense perfecció no hi ha res que sigui del tot real.” (CiS 353:13) Això vol dir que si una cosa no és perfecta, no existeix, no és res. Per això no n'hi ha prou de dir “Estic agraït per tot el que és bo,” perquè aleshores admetem la mentida que hi ha alguna cosa a més de Déu, el bé. Però quan declarem, entenent-ho. “Estic agraït per tot, perquè tot és com Déu i és bo,” estem agraïts de veritat.

Mireu què fa per la vostra salut, per casa vostra, pel vostre negoci, quan amb un agraïment veritable, afirmeu un cop i un altre, “Les coses no són només força bones, són perfectes.”

I després, vénen “les llàgrimes de penediment.” Vull deixar ben clar que no són llàgrimes de llàstima per un mateix, sinó de penediment, que guareixen el malalt i el pecador. Hi ha una gran diferència. Les llàgrimes de llàstima per un mateix ens destrueixen i ens esclafen. Fins i tot la classe mèdica ha observat els mals efectes de les llàgrimes de llàstima i de dol. Emmetzinen el sistema. Estigueu a l'aguait de l'actitud de “pobre de mi.” quan comenceu a fer el ploricó i a dir “Per què no puc fer la meva demostració,” estigueu segurs que són llàgrimes de llàstima per vosaltres mateixos.

Les llàgrimes de penediment són ben diferents. La Maria Magdalena havia malbaratat la seva existència fins que no va conèixer el Mestre. Posseïa inherentment les qualitats d'un caràcter noble, però havia estat somniant altrament. Per a ser realment guarida, li calia desvetllar-se del

tot. Amb les seves llàgrimes de penediment va decidir viure diferent i més bé. Va determinar de dedicar tota la seva existència al Crist. Tots els seus interessos materials i els seus objectius del món van fer lloc a la seva passió divina per la Veritat. Aquestes llàgrimes de penediment van donar un nou sentit a cada minut i a cada hora de la seva existència diària. Fóu per aquestes llàgrimes de penediment que el nostre Mestre digué que quan la història de la seva vida fos explicada, també en seria la de la Maria Magdalena.

Esteu agraïts per totes les coses bones que heu fet aquest any passat. Les vostres demostracions de la Ciència són excel·lents, però siguem honestos amb nosaltres mateixos. Ni vosaltres ni jo hem fet una fracció del què podem fer per ajudar a establir la pau individual i mundial.

No perdem el temps condemnant-nos, però em pregunto si seria bo que cada un de nosaltres vesséssim unes quantes llàgrimes de penediment aquest vespre. No estaria bé que cada un de nosaltres humilment redediqués cada pensament, cada paraula i cada fet al Crist, la Veritat? No estaria bé que féssim el pensament de treballar més que mai per la pau de la terra i la bona voluntat vers els homes?

Em sembla que podem dir que si els Científics Cristians haguessin fet el que realment podien fer entre el 1919 i el 1939, no hi hauria hagut una Segona Guerra Mundial. Si cada un de nosaltres fa el que pot fer equipat amb la Ciència Cristiana, no hi haurà una Tercera Guerra Mundial.

Durant aquest darrer conflicte molts homes van anar a trobar el foc de l'enemic i van volar sobre zones perilloses sense pensar en les seves vides ni la seva seguretat. Els nostres homes estaven a punt de fer grans sacrificis per a què hi pogués haver una societat decent sobre la terra. Fóu amb aquest sacrifici personal al front i també aquí a casa, que es va guanyar la guerra. És només amb aquest sacrifici personal que guanyarem la pau.

Avui us demano a tots que us allisteu a l'exèrcit de la Ciència Cristiana per a treballar per la pau mundial com no ho heu fet mai abans. Us demano que feu servir més bé les vostres armes espirituals que “poden enderrocar bastions; destruir raonaments imaginaris i altiveses de tota mena que s'alcen contra el coneixement de Déu.” (II Corintis 10: 4-5) Us demano que aneu directament dins del camp enemic, si cal, a portar-hi “un got d'aigua fresca i no tingueu por de les conseqüències.” Us demano que aboqueu amor sobre totes i cada una de les nacions de la terra i a totes les

conferències internacionals. Us encoratjo que sigueu fermes reconeixent que l'amor i la justícia són supremes. Us demano de tenir l'absoluta confiança que el vostre maldar de bracet amb el maldar d'altres homes i dones ens menarà a una pau mundial duradora.

Al seu *Missatge de l'any 1900*, la Sra. Eddy hi va escriure a la pàgina 2: “La cançó de la Ciència Cristiana és “Treballa, treballa, treballa, vetlla i prega.” A la pàgina 340 de les *Obres Micel·lànies* hi ha escrit: “No hi ha excel·lència si no es treballa; i l'hora de treballar és ara. Només amb un maldar persistent, constant i genuí, sense girar-nos ni a la dreta ni a l'esquerra, sense cercar cap altre entreteniment ni plaer fora del que ve de Déu, pots guanyar i portar la corona dels fidels.” També ens ha dit, “En hauríem de treure del cap els nostres cossos en enrecordar-nos del bé i de la raça humana.” (CiS 261:31) Si fem just això, si anem cap a casa i treballem cada dia sincerament per la pau mundial, si vessem unes quantes llàgrimes de penediment per la nostra indiferència i letàrgia del passat, no haurem de vessar llàgrimes de tristesa, de dol i llàstima perquè hem perdut algú estimat en una altra guerra.

Us puc suggerir aquí que ajudareu molt més els vostres pacients si els feu aplegar i unir-se immediatament a aquest gran exèrcit Cristià que treballa per la pau del món. Molta gent està malalta perquè passen massa temps pensant en si mateixos i els seus afers. La seva salvació és treure's a si mateixos del cap. Però per a treure's a si mateixos del cap, el buit s'ha d'omplir amb un objectiu més noble i més gran. Treballar per la pau mundial és aquest objectiu més noble. Si ets un bon sergent que saps vendre als individus el veritable sadollament que ve de fer quelcom per Déu, pel seu país i pel món, mitjançant la pregària, seràs un practicant de la Ciència Cristiana efectiu; i els pacients que hagi reclutat seran guarits. Hi ha massa egoisme i cerca de sadollament personal a Amèrica que cal guarir si volem que hi hagi pau mundial. Arremanguem-nos les mànigues i comencem a treballar. Aquest guariment només es pot fer efectiu amb el missatge de la Ciència Cristiana.

I arribem a la darrera d'aquestes cinc qualitats, “tots aquests cabells que el Pare té comptats.” Sent la compassió que expressa aquesta frase. La Maria Magdalena havia eixugat els peus de Jesús amb la seva cabellera. Aleshores, com avui, les dones n'estaven molt de les seves cabelleres. Els hi semblava que els seus cabells les feien més belles i atractives. Em pregunto si gaires dones eixugarien avui el peus del Mestre, sobretot deprés d'una permanent de 25 dòlars. Era la cosa més compassiva i tendra que la Maria Magdalena sabia fer. La Sra. Eddy va dir que era un senyal

de cortesia oriental eixugar els peus del seu hoste. No és inspirador fer memòria que el Pare era conscient del seu amor i de la seva acció? Sí, tots els seus cabells estaven comptats.

I amb nosaltres és igual estimats estudiants, el Pare veu cada acte afectuós, cada expressió d'altruisme, cada esforç que feu per ajudar els altres, i reflectir l'Amor diví no queda mai sense recompensa.

Hi ha individus que queden trasbalsats en saber la veritat que expressa la Ciència Cristiana, que Déu no en sap res del mal, que no en sap res de la malaltia ni dels problemes. Diuen que aquest fet els hi fa difícil demanar ajut. Tenen la sensació que la ignorància que Déu té de la malaltia i dels problemes els deixa freds i els separa de Déu. I això és perquè encara no s'han desvetllat ni han entès que Déu és conscient de tot el bé que hi ha en ells; sí, tots els cabells del seu cap són comptats. Un infant podria estar deconsolat i ser infeliç perquè el seu pare no s'havia adonat que tenia gana, fins que les portes s'obriessin de bat a bat i veges davant seu una taula parada per un pare d'amor que sabia com proveir tot el que li cal i espargir tota suggestió o clam de gana.

Enrecordeu-vos-en que no estem mai sols, sempre hi ha l'Emmanuel o Déu Amb Nosaltres. No feu mai un tractament per vosaltres o per un altre sense reconèixer que el Pare és just aquí, abocant la inspiració i l'amor que calen per al guariment. La Sra. Eddy ens diu a la pàgina 7 de la *Unitat del Bé*, "Quan he vist d'una manera més clara, i he sentit d'una manera més palpable que l'infinit no reconeix cap malaltia, això no m'ha separat de Déu, sinó que m'hi ha lligat tant que m'ha fet bona per a guarir instantàniament un càncer que ja havia arribat a la vena jugular." Déu no en sabia res del càncer, però era conscient de la sinceritat de la Sra. Eddy, del seu amor, de la seva fidelitat a la Veritat. Déu també us coneix a vosaltres i totes les vostres virtuts que són el resultat de reflectir-Lo a les vostres activitats diàries.

Hi ha Científics que de vegades volen ser tan abstractes a la seva tasca mental que deixen fora del seu pensament la qualitat de la Maternitat i de la Paternitat divina. No ho feu, sinó no trobareu la inspiració que cal per a fer una bona feina. Parleu sovint amb Déu com ho faríeu amb un bon pare; però no perdeu el temps parlant del mal, dels vostres defectes, o dels defectes dels altres, o us en separeu perquè Déu només coneix el bé infinit. Més aviat agraiu-li tot el bé que es desplega al vostre pensament, a la vostra experiència i a l'experiència del món. Feu-li saber que el vostre desig de reflectir-lo en tota la Seva glòria és genuí. Però, sobretot, escolteu què us

diu. No el sentireu amb les orelles. El sentireu al cor. Les seves respostes us arribaran amb uns discerniments tan clars de la Veritat que el guariment serà instantani. Parlant d'això, la nostra Cap ha escrit a la pàgina 411 del nostre llibre de text, “Si l'Esperit o el poder de l'Amor diví és testimoni de la Veritat, això és definitiu, és la via científica, i el guariment és instantani.” En una edició prèvia de Ciència i Salut ho va expressar així, “Deixar que l'Esperit, amb el poder de l'Amor diví, sigui testimoni sense arguments de la Veritat guaridora és la via més excel.lent.” Amb aquestes cites podeu adonar-vos que guarir amb arguments no és la perfecta manera de guarir a la Ciència Cristiana; és només un mètode temporal fins que el vostre pensament s'harmonitzi amb el bé infinit. La forma més enlairada de pregària, o de tractament a la Ciència Cristiana, és un procés d'escoltar i sentir la veu de Déu al vostre cor, que és testimoni de la perfecció de tot. Aquesta actitud mental que guareix instantàniament només es pot esdevenir a la vostra consciència, quan discerniu que Déu us estima i és a tocar, quan veritablement reconeixeu que el Pare té comptats tots els vostres cabells.

La Maria Magdalena no estava sola. Déu era amb ella, i volia el seu alliberament absolut. Vosaltres tampoc no esteu mai sols. Déu és amb vosaltres, vetllant per cada un de vosaltres, per les vostres famílies, els vostres negocis i les vostres carreres. La Seva energia està consagrada a ajudar-vos a ser els Científics Cristians més bons que podeu ser. La Seva intenció és fer-vos bons per a què pratiqueu la Ciència Cristiana de manera efectiva i instantània. El vostre Pare del cel té realment comptats tots els vostres cabells.

Aquestes són, doncs, les cinc qualitats que us ajudaran a fer guariments instantanis a la Ciència Cristiana:

- 1- Consagració absoluta.
- 2- Joia i felicitat a desdir.
- 3- Agraïment il.limitat.
- 4-Una determinació sincera de fer sempre les coses tan bé com sapigueu.
- 5- Un reconeixement que Déu us estima, té cura de vosaltres, i és sempre present, fent-vos bons per fer una tasca perfecta.

Votar Com Cal

Una dona que començava a estudiar la Ciència Cristiana li va fer saber a una amiga que recolzava un determinat partit polític amb cos i ànima.

Tant el seu avi com el seu pare n'havien estat membres, i des que les dones havien assolit el dret de votar, havia votat “com calia.” Si algú deia quelcom en contra del “seu” partit o dels seus candidats, els defensava amb ungles i dents, si deien res favorable del partit contrari, ho denunciava amb la mateixa passió. Fins i tot no deixava que el partit contrari fes servir espais de la seva propietat per a fer el mítings. Afirmava amb contundència que creia en el seu partit i els principis que defensava.

La seva amiga li va dir que podia votar a qui la seva consciència li digués, perquè la Ciència Cristiana no feia política ni els hi deia als seus membres a qui havien de votar. Quan a la Sra. Mary B. Eddy se li va preguntar la seva afinitat política (*La Primera Església del Crist, Científic, i Miscel·lània*, p. 276) va dir: “No en tinc cap d'altre, de fet, que ajudar a recolzar un govern jut, estimar Déu supremament i al meu germà com a mi mateixa.”

Aleshores l'amiga li va dir, “T'adones que si fossis tan fidel a Déu, al Principi diví de tot ésser i a la idea del bé infinit com ho ets al teu partit polític podries bellugar muntanyes?” la dona i la seva amiga van començar a rumiar què vol dir una lleialtat a Déu d'aquesta mena, i van mirar de demostrar-la als seus afers diaris. Amb poc temps va quedar guarida de la seva exagerada tendència política i d'una malaltia que la classe mèdica havia declarat incurable.

Mirant d'entendre què vol dir ser lleial a Déu, la dona va estudiar amb cura el capítol quaranta-cinc d'Isaïes, on l'autor declara de Déu més d'un cop (versos 5,6,8 i 22): “Jo sóc el Senyor, i no n'hi ha cap més.” La dona s'aturà i es preguntà, ¿Crec realment que Déu ho és Tot en tot i no hi ha res a fora Seu? Va quedar de pedra en adonar-se de com creia en allò que no és com Déu, i va decidir que totes aquestes creences havien de ser bandejades per sempre, perquè estava determinada a ser lleial a Déu al cent per cent.

Va agafar els set sinònims de Déu que trobem a la pàgina 465 de *Ciència i Salut amb la Clau de les Escriptures*, de la Sra. M.B.Eddy, i es va fer unes quantes preguntes esmolades: “Et creus de veritat que la Ment divina ho és Tot i que no hi ha res fora d'aquesta Ment; dit amb altres paraules, que no hi ha ment mortal o carnal? Semblava una cosa difícil de dir i encara més, de creure, mirant un món que semblava tan farcit de pensament erroni. Però per a ser veritablement lleial a Déu, es va adonar que no només havia de dir aquesta Veritat bàsica, sinó a més, creure-se-la. Es va girar humilment vers la Paraula de Déu pel què fa a aquest tema, i de mica

en mica el seu pensament es va anar donant, fins que al final va poder dir sense dubtar-ne, “Sé que no hi ha cap ment fora de la Ment perfecta, Déu.”

Després l'estudiant es va preguntar, “Crec amb fermesa que com que l'Esperit ho és Tot en tot, no hi ha matèria?” Arribada a aquest punt, va quedar bocabadada de veure com n'era de lluny el seu pensament d'una lleialtat absoluta a Déu, l'Esperit. Es va adonar que s'havia cregut que la matèria existia, que era substancial, de vegades harmoniosa, de vegades discordant, i que l'Eperit era quelcom indefinit i confús que anava i venia. Va decidir que aquesta manera de pensar s'havia acabat. Era només la ment mortal que argumentava l'existència de la matèria, i havia demostrat amb la demostració científica que no hi ha ment mortal, perquè la Ment divina ho és Tot. Va girar l'esquena al fals sentit material i va acceptar sense reserves la declaració que Jesús féu a la dona al pou de Samaria, que “Déu és Esperit i que els qui l'adoren l'adoren a l'Esperit i a la Veritat.” (Joan 4:24) Va començar a honorar l'Esperit com el Tot-en-tot, i aviat va poder veure clarament que la matèria és el no res-en-el no res, només un buit-dins-d'un-buit.

I es preguntà, tot seguit, “Em crec realment que el Senyor és Déu, l'Ànima, i que l'home és el reflex de l'Ànima, i que no hi ha res fora d'Ell? Es va adonar que aquí li calia fer un bon dissabte del pensament, perquè sempre havia acceptat que al seu ésser hi havien dues parts, -l'ànima o sentit espiritual, però també un cos material. Es va adonar que creure que el cos material és l'home és admetre que hi ha alguna cosa més que l'Ànima i la seva expressió.

Va entendre que no havia de malaguanyar tant temps amoinant-se pel què semblava un cos material, i esmerçar més temps, molt més temps, valorant veritablement l'Ànima, Déu, que era la substància del seu ésser veritable. Va estar d'acord amb Pau que li calia maldar més sincerament “per allunyar-se del cos i ser a la presència del Senyor.” (II Corintis 5:8) No va ser tan difícil com primer va pensar que seria, perquè la seva resolució de ser del tot lleial a Déu li va donar fortalesa i coratge espiritual.

Ara es va girar vers el Principi. “Accepto sense reserves el fet espiritual que el Principi diví ho és Tot i governa l'home i l'univers harmoniosament, i que no hi ha, doncs, ni caos ni discordança? El diari que tenia sobre la taula deia ben altrament, declarava la presència del caos i de la inharmonia, i es va adonar que havia de decidir si es creia aquest “tafaner de misèries” o l'evangeli, la bona nova, que el Mestre ens va ensenyar, que “El regne de Déu és a l'abast.” (Mateu 10:7) Tots dos no podien ser veritat.

Va decidir consagrar totes les hores del dia que passava escoltant les anàlisis dels mals del món que feien els comentaristes de la ràdio i la televisió, a aprendre què era el Principi diví tal com l'explica Ciència i Salut, un Principi que en la mesura que és entès i demostrat, destrueix tota discordança. Aquest programa diari li faria molt més bé a ella i al seu món.

“Crec fermament,” es va preguntar després, “que la Veritat és tan omnipresent, tan totpoderosa, tan infinita, que no hi ha cap error enlloc, i que l'aparença d'error no té cap poder? Em crec realment que al regne de Déu no hi ha disbarats? I que el seu univers és l'únic univers, l'únic regne que hi ha? Aquesta proposició gairebé li va estroncar l'alè, perquè es va adonar de com s'havia cregut els errors. Quin munt de disbarats havien fet els Capítols del món!! Quin munt de disbarats, tots els membres de la seva família i ella mateixa!! Semblava que tota la seva experiència humana havia estat un reguitzell de disbarats, d'errors! Quants cops havia dit, “Tots ens equivoquem,” i s'havia cregut que eren inevitables!! Va veure ben clar que aquesta manera de pensar s'havia d'acabar si volia honorar la Veritat, Déu, com el Tot-en-tot. I realment volia acceptar la Veritat i negar totes les faltes, totes les faules i fracassos de la mortalitat.

Quan va arribar a l'Amor diví i es va qüestionar si creia en l'Amor, Déu, amb tot el seu cor, amb tota la seva ànima i amb tota la seva ment fins al punt d'entendre que no hi havia ressentiment, odi, amargantor, enveja, gelosia ni egotisme enlloc, estava a punt de contestar, “Sí, Senyor, m'ho crec.” (Joan 11:27) A la pàgina 520 de Ciència i Salut hi va llegir, “La fondària, l'amplada, l'alçada, el poder, la majestat i la glòria de l'Amor diví omplen tot l'espai, i amb això n'hi ha prou!” Va repetir, “Realment en tinc prou amb aquesta Paraula de Déu.”

Quan es va girar vers el sinònim de Déu, Vida, va ser com si el mal agressivament li digués, “Bé, potser no et creus, no fas campanya, no argumentes ni votes a favor d'aquests altres candidats del mal anomenats matèria, error, odi, cos material, ment mortal, caos, pecat i malalaltia, però un dia o altre m'hauràs de triar a mi, la mort.” La dona sense rumira-s'ho va refusar la mort i va afirmar que creia i que “votava sense dubtar” per la Vida eterna. Li vingué aleshores el pensament al cap, “Bé, si no t'agrada el meu nom, mort, tinc un pseudònim “anar-se'n.” Un dia o altre te n'hauràs d'anar.” La dona estava a l'aguait i va exclamar amb força, “No crec ni trio anar-me'n més del que trio morir-me, perquè sé que la Vida és

eterna, que no és a la matèria, sinó a l'Esperit, i que l'home és la manifestació perfecta de la Vida, o Esperit, una Vida que no contempla la mort ni l'anar-se'n del món, ni començament ni final, ni anar ni venir." És gens estrany que aquesta lleialtat a la totalitat de Déu la fes lliure de qualsevol fidelitat a qualsevol altre poder o realitat oposada?

Si els ciutadans d'un país votessin per una maquinària política corrupte, no haurien de planye's després quan la maquinària aprovés lleis opressives que limitessin la llibertat individual. De la mateixa manera, si hom creu, argumenta a favor, vota o tolera la creença en l'existència del mal, del pecat, de la malaltia i de la mort, no li hauria de sobtar si hi ha reaccions desfavorables i perd part de la seva llibertat. No ha estat veritablement lleial a Déu.

Què passaria, si com aquesta dona, hom es girés vers el mal i negués mentalment el mal i els seus candidats, o pretensions de poder i de realitat; si hom declarés, entenent-ho, que no creu en el pecat, la malaltia ni la mort per què sap que Déu ho és Tot? Si es prometés a si mateix no fer mai campanya pel mal, què passaria? El que passa a la Ciència Cristiana, hi hauria salut i harmonia.

Molta gent quan aprenen a escriure a màquina fan servir aquesta ratlla: "Ara és l'hora que tots els homes bons vinguin a ajudar el partit." Nosaltres podríem dir, "Ara és l'hora que tots els Científics Cristians expressin la lleialtat absoluta a Déu." Quan es diuen mentides d'un bon amic, callem i deixem que les mentides passin per veritat? És clar que no! I doncs, que farem amb les mentides que es diuen del nostre Pare del Cel, el bé infinit? Que no és omnipotent i omnipresent, o que alguna mena de mal és real i té poder? No declararem mentalment la veritat de Déu i negarem aquestes suggestions de l'error?

Quan refusem de creure o de recolzar els candidats de les creences malignes, i "votem sense cap mena de dubte" per Déu i pels seus fills i filles, ens adonarem que és el nostre únic governant i que les Seves lleis controlen totes les funcions del nostre ésser. També descobrirem la pau i l'harmonia que Déu serva per sempre al Seu regne celestial.

Gènesi: Capítol 1

La Sra. Eddy un cop va escriure, "La Ciència divina que el llenguatge original de la *Bíblia* ensenya fôu inspirada, i cal inspiració per a entendre-

la.” (CiS 319) Estic convençuda que hi ha molta més inspiració a la Bíblia de la que cap de nosaltres hi ha discernit. Com podem trobar aquesta inspiració divina? Només si ens apropem al llibre amb inspiració al nostre pensament.

Per a poder-vos ajudar a treure'n més suc de l'estudi de la Bíblia, dedicarem una part de cada trobada de l'Associació a sospesar una part de la Bíblia. Com que aquesta és la nostra primera trobada, sospesarem, tal com toca, els tres primers capítols de l'Antic Testament.

Vaig demanar als estudiants de la classe de l'any passat que estudiessin aquests capítols amb cura, i la interpretació que en fa la Sra. Eddy a *Ciència i Salut*. Pot ser que algunes de les vostres deduccions siguin diferents de les que presento aquest matí. És tal com ha de ser. El Gènesi ara vol dir per mi una cosa diferent del què volia dir vint anys enrera, ara té molt més sentit. I d'aquí a vint anys encara en tindrà més perquè el nostre pensament estarà més inspirat.

Sàpigueu que no podeu tractar aquest tema amb dogmatisme, dient que vol dir exactament això o allò, perquè el Gènesi no és un document històric, sinó una al·legoria, que té per finalitat ensenyar lliçons espirituals. La seva naturalesa és la de les paràboles de Jesús o del “Pogrés dels Peregrins” d'en Bunyons. Qui llegeix aquestes al·legories s'hi ha d'apropar amb un pensament receptiu i una imaginació veritable per a rebre'n la inspiració més gran.

Però que el Gènesi sigui una paràbola o una al·legoria i no història material, no vol dir que no sigui veritat. L'al·legoria del Gènesi i les paràboles del Mestre s'acosten més a la veritat de l'ésser que tots els volums de l'anomenada història material que només narren somnis mortals.

Quan diem que el Gènesi no és un document històric volem dir que no hi havia ningú transcrivint els fets de la creació tal com anaven passant. El Gènesi no ens explica què va passar quatre o sis mil anys abans de Crist. Ni és un document misteriós escrit per la mà d'un Déu personal i donat a Moisès i a la seva gent per a explicar-los-hi l'origen de les coses. És una al·legoria ètica i religiosa escrita per líders religiosos inspirats. S'ha dit del Gènesi que és “El Primer Llibre de Moisès;” però és molt probable que no fos ell qui l'escrivís, sinó altres escriptors abans seu. Moisès només el va compilar. Va aplegar el material no només del llibre del Gènesi sinó dels altres quatre primers llibres de la *Bíblia*.

La majoria d'estudiosos de la Bíblia, incloent-hi la Sra. Eddy, s'avenen a dir que el primer capítol del Gènesi i les tres primeres ratlles del segon van ser escrites per un autor diferent del que va escriure el material de la resta del segon capítol, i que el primer capítol va ser escrit cinc cents anys després del segon capítol. L'estil i els mots que s'hi fan servir són del tot diferents. Els estudiosos poden resseguir les paraules de cada capítol i dir-nos-en el període històric, de la mateixa manera que els documents literaris posteriors es poden situar a la època de Chaucer, Shakespeare o al 1948, segons les paraules i l'estil que fan servir.

La diferència més gran la trobem al mot que es fa servir per a designar Déu. Al primer capítol se l'anomena Eloïm, que la nostra Bíblia tradueix per Déu. Al segon i al tercer capítol se l'anomena Jeová, traduït com el Senyor, o el Senyor-Déu a la nostra Bíblia. El terme Jeová representa un concepte de Déu molt més primitiu. És més un gran rei, duc, baró o senyor. Odia i estima. Castiga, fa patir, se'n penedeix, i canvia d'un dia per l'altre. Aquesta és una de les raons que fa pensar als estudiosos que el document Jeovític de la creació és més antic, perquè ens presenta un concepte més primitiu de Déu, que s'adiu amb les creences d'altres pobles primitius.

El document Eloístic ens presenta una visió més exaltada de Déu. És el Totpoderós. Un paràgraf del sisè capítol de l'Èxode ens aclareix les diferències entre aquests dos conceptes: "I Déu parlà amb Moisès i li digué, Sóc el Senyor: em vaig aparèixer a Abraham, A Isaac I a Jacob amb el meu nom de Déu Totpoderós (Eloïm), però no em van conèixer amb el nom de Jeová." Pels paràgrafs que li van a darrera, hom podria deduir que el concepte Eloístic de Déu és el veritable i el Jeovític és fals. És interessant que la Sra. Eddy esmenti aquest passatge al començament del seu capítol del Gènesi.

Quina relació té tot això amb els afers d'avui en dia? Aquesta: la lluita entre aquest dos conceptes encara dura; i heu d'estar ben segurs que accepteu Déu tal com realment és, "El Totpoderós" o Eloïm, no com el que no és, Jeová, el Senyor. D'una banda, al pensament filosòfic i científic d'avui, s'hi diu que la causa primera de tota cosa és la matèria, els electrons, els àtoms. Aquesta força terrible se'ns descriu tan mancada de misericòrdia com el Jeová de l'antigor. El pensament mecanicista creu que totes les coses poden ser explicades materialment. Si hom està malalt, ens les havem amb una condició material que s'ha de tractar amb mitjans materials. El metge mira d'apaivagar la fúria del seu Déu, la naturalesa material, amb algun remei material. Igual que els adoradors de l'antigor

miraven d'apaivagar la fúria de Jeovà fent sacrificis materials d'ovelles, vedells i coloms.

Al món de la falsa teologia hi trobem els adoradors de Jeovà mirant d'apaivagar la fúria de Déu amb l'anomenada Missa i altres rituals i cerimònies. També trobem la falsa teologia demanant a Jeovà que maleeixi individus, nacions i altres religions.

Ben altrament, només la Ciència Cristiana i els Científics Cristians, accepten el concepte Eloístic de Déu. Acceptem realment Déu com el Totpoderós, perquè la nostra és l'única religió que ensenya que el mal, es presenti com una malaltia, pecat o mort, no té poder, ni presència ni existència perquè Déu, el bé, és totpoderós, omnipresent i omniscient. Seguim, com podeu veure, l'exemple d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, dels profetes i de Jesús, adorant Déu com el Totpoderós o Eloïm.

El mot "Gènesi" vol dir el començament, l'origen o la causa de totes les coses. Tothom vol saber el Gènesi, l'origen. L'infant de quatre o cinc anys pregunta sense aturador, Per què, papa? Vol una explicació de les coses. I quan es fa una mica més gran vol entendre el seu origen. Observeu els estudiants al laboratori de química, de física, d'electrònica, de botànica, de física nuclear mirant d'entendre el per què, la causa de les coses. Igual que avui, la gent de l'antigor també volien entendre el Gènesi, l'origen. Igual que els filòsofs, els científics materialistes, els religiosos i els Científics Cristians d'avui cerquen una explicació satisfactòria de la causa, els pensadors de l'antigor també volien contestar aquesta mateixa pregunta.

Fem una bona ullada al document Eloístic, o la presentació de la veritable realitat que trobem al primer capítol del Gènesi. Hi ha uns quants fets pel què fa a Eloïm que hem de tenir ben clars. Primer, és el Totpoderós, el Bé; i doncs, no podem esperar de trobar-hi una narració de la creació, dolenta, en aquest capítol. Segon, no és un Déu material, sinó l'Esperit diví, sempre invisible pels sentits físics. A l'Èxode hi llegim: "No pots veure la meva cara, perquè cap home em pot veure, i viure." Jesús seguint la mateixa línia de pensament va dir, "Déu és Esperit, i els qui l'adoren l'han d'adorar a l'Esperit i a la Veritat." Enrecordeu-vos que com que Eloïm és Esperit, la Seva creació ha de ser com Ell, i ha de ser, doncs, espiritual. El primer capítol del Gènesi no vol explicar la creació d'objectes materials; explica el desplegament de les idees espirituals. Eloïm és definit també com l'Etern, i la Seva creació doncs, no és temporal, sinó que és un desplegament etern. Amb altres paraules, el primer capítol del Gènesi ens

explica què hi passa a la consciència ara i no el que va passar ahir a l'anomenat món material. La Sra. Eddy pregunta a la pàgina 504 del llibre de text: “No va ser una més revelació que no pas una creació?” Adona't que la Sra. Eddy només va fer servir el present per a explicar aquest capítol. No va dir Déu va beneir, Déu va impartir, Déu va aplegar els pensaments que encara no s'han afaïçonat ; va dir, Déu beneix, imparteix i aplega els pensaments que encara no s'han afaïçonat. A la pàgina 507 hi ha escrit: “la Creació es manifesta perpètuament, i s'ha d'anar manifestant per sempre perquè la naturalesa de la seva déu és inexhaurible.” A primer capítol del Gènesi ens explica la història del vostre desenvolupament espiritual i del meu, que és el resultat de la inspiració que rebem d'estudiar la Ciència Cristiana. Ens explica què hi passa a la nostra consciència ara! Ens parla del desplegament de les idees espirituals ara mateix. Només estudiant-lo des d'aquesta perspectiva hi podem trobar inspiració veritable.

Aquest capítol ens parla de les sis fases del desplegament de les idees:

- 1- Un besllum de la claror de la Veritat.
- 2- Entendre la Veritat.
- 3- Fer fruits, el resultat d'entendre la Veritat.
- 4- Reflectir la claror per a ajudar els altres a fer el seu desplegament.
- 5- Aspiració del bé celestial.
- 6- Coratge, fortalesa, i un sentit de la naturalesa substancial de les idees de Déu.

El capítol comença: “Al començament Déu va crear el cel i la terra.” El mot “començament” amb hebreu vol dir origen, causa o Principi. I doncs, la primera ratlla es podria llegir: “Déu crea o desplega tota la realitat al Principi.”

Us heu encarat mai amb una situació caòtica de qualsevol mena, un “buit” o mancança, com ara, manca de salut, de proveïment, d'amics? Heu estat mai entenebrits, malalts, cansats, desanimats, deprimits? Què us va treure del forat? Us en recordeu de com vau agafar la Bíblia i el vostre llibre d'estudi i vau començar a estudiar? Aviat vau veure Déu, el bé, l'origen o Principi de tota l'existència; les idees espirituals es van començar a desplegar; i al cap de poc allà on hi havia hagut la foscor sobre la superfície de les vostres aigües pregones, s'hi va fer la claror i l'harmonia espiritual. Quan un individu es gira sincerament vers Déu pregant; quan llegeix la Bíblia de manera intel·ligent, humil i i agraïda, “l'Esperit de Déu es belluga sobre la superfície de les aigües;” i Déu diu:

“Que es faci la llum, i la llum es fa.” Parlant d'aquesta creació o desplegament del bé, la Sra. Eddy diu: “Aquesta creació és el desplegament de les idees espirituals i de les seves identitats, que són abraçades dins la Ment infinita i reflectides per sempre.” (CiS 502:29) Abans d'estudiar la Ciència Cristiana teníem un sentit d'identitat material, però quelcom va passar com a resultat d'aquesta revelació. El sentit d'identitat espiritual es va desplegar i es va desplegant per sempre. On s'ha de trobar aquesta veritable identitat? A la Ment divina, és clar. És abraçada amorosament dins la Ment divina i vosaltres la reflectiu.

I quan el vostre guariment s'esdevingué vau discernir l'afirmació de la nostra Cap: “La Ciència Divina, la Paraula de Déu, diu a les tenebres sobre la superfície de l'error, “Déu ho és Tot-en-tot” i la claror de l'Amor sempre present il.lumina l'univers.” (CiS 503:12) El vostre univers es va il.luminar; us vau veure a vosaltres mateixos i ho vau veure tot amb una nova claror; com declarà l'escriptor: quelcom (la llum eterna) dins vostre va declarar, “Que es faci la llum, i la llum es féu.” Us en recordeu com en fôu de bona aquesta il.luminació; certament la podíeu separar de les tenebres d'on havíeu vingut.

Aquí vau començar a fer festa, “Això és vida real. Sento com si hagués tornat a néixer. És com si fos el primer dia o un nou dia per mi a la Ciència.” la Sra. Eddy aquí ens pregunta: “No fôu això una revelació més que no pas una creació?” És clar que ho fôu? Sempre heu estat perfectes. La Ciència simplement ens revelà aquest fet diví. Us en recordeu com en aquest guariment els raigs de la Veritat infinita es van aplegar al punt focal de les idees, i de cop es féu la llum. Abans Déu i l'home perfecte estaven molt confosos i mal definits, però ara en un segon havíeu après més del què el vostre credo Luterà o Metodista us havien ensenyat en un grapat d'anys.

Havíeu fet el primer pas, havíeu vist un besllum de la claror de la Veritat.

Ara en volíeu més d'aquesta comprensió espiritual. Vau estudiar la lliço diària, us vau fer membres d'una església, i vau anar a la classe d'instrucció. Vau veure clarament que hi havia una manera bona i una manera errònia de veure la Vida, i estàveu determinats a triar la bona. L'al.legoria ens ho diu així: “Que hi hagi un firmament al mig de les aigües, que parteixi les aigües de les aigües.” La Sra. Eddy diu que la comprensió espiritual és aquest firmament i que “l'Esperit imparteix la comprensió que enlaira la consciència i ens mena vers tota la Veritat.” L'Esperit que és Déu no només ens fa veure un besllum de la veritat, o realitat, sinó que ens mena vers tota la veritat, ens dóna una perfecta comprensió de com

són les coses!

Aquí la nostra Cap ens avisa que “Aquesta comprensió no és intel·lectual, no és el resultat d'assoliments acadèmics; és la realitat de totes les coses, desclosa.” És revelació o inspiració divina. Quan us heu fet vostra la comprensió espiritual, heu passat una altra fita. Havíeu estat guarits, però ara heu estès com heu estat guarits. És estrany que aquest firmament de comprensió espiritual s'anomeni Cel? La nostra Cap diu: “El pensament calmat i exaltat o comprensió espiritual és en pau.” Així s'acaba el vostre segon dia o estadi de progrés.

Després llegim que Déu va aplegar les aigües en un lloc, i la terra va aparèixer; s'hi afegeix, “Déu va veure que era bo.” La primavera passada vaig anar a Florida i des del cel vaig veure milles i milles d'un territori que no sabia si era terra o mar. No era una bona terra. Els homes amb discs, pantans i canals han mirat de separar l'aigua de la terra per a fer-hi créixer tarongers.

Abans d'entendre la Ciència Cristiana, érem com l'interior de Florida, mig secs i mig molls, mig sòlids i mig líquids. No estàvem gaire segurs d'on veníem, per què érem aquí ni on anàvem. Sovint ens sentíem com “una fillada sense nom, estrangers en un desert enfangat.” Però a mesura que vam anar entenent la llei de Déu, vam començar a experimentar el fet que “l'Esperit, Déu, aplega els pensaments als canals que els hi són propis, i desplega aquests pensaments, de la mateixa manera que esbada els pètals d'un propòsit sant per a què aquest propòsit pugui aparèixer.” La vida va començar a tenir un altre sentit. Vam començar a copsar el propòsit de la nostra existència. Ja no picàvem més l'aire a tort i a dret, ja no lluitàvem més amb els molins com el Quixot. La nostra pregària, “Pastor ensenya'm com anar” era contestada. Vèiem que el nostre propòsit era fer bons fruits. Jesús ho digué d'aquesta manera: “Que la vostra claror llueixi tant davant dels homes, que puguin veure les vostres bones obres i glorifiquin el vostre Pare del cel.” La llavor de la Veritat va ser plantada als nostres cors, i ara començava a fer els fruits de la seva mena. El nostre temperament es refinà; vam deixar el licor i el tabac, no vam xafardejar més ni ens vam enfadar. Les nostres lectures, el nostre estudi i les nostres pregàries no eran endebades; va passar quelcom. De vegades ni sabíem tot el bé que es multiplicava a la nostra experiència diària.

L'escriptor de la Bíblia ho diu d'aquesta manera, “I Déu digué, que la terra faci créixer l'herba, les plantes que fan llavors, i els arbres fruiters que fa fruits de la seva mena, plens de la seva llavor, sobre la terra, i així fou.”

Interpretant aquestes ratlles, la Sra. Eddy escriu, “L'univers de l'Esperit reflecteix el poder creador del Principi diví, o Vida, que reproduïx les nombroses formes de la Ment i governa la multiplicació de la veritable identitat a la consciència.” A la Ciència no hi ha mai una condició estàtica. Sempre hi ha creixement, desplegament, multiplicació.

Us heu imaginat mai un món sense herba, plantes, flors ni arbres, sense vegetació? No és gaire bonic, oi? A la darrera guerra, la nostra esquadra de les forces aèries va estacionar-se una temporada al Desert del Sahara. No us puc explicar el desig que teníem de veure una flor o un arbre, o un bri d'herba. Sovint les donem massa per fetes totes aquestes coses.

És clar que el concepte humà de l'herba, dels arbres, de les flors, no són la realitat divina, però deixeu-me esmentar aquí uns mots de la Sra. Eddy: “Agafar la bellesa de la terra i fer-ne un glop de buidor, i dir que la bellesa és no res, és caricaturitzar de manera ignorant la creació de Déu, i és injust tant pel sentit humà com pel realisme diví. Amb el nostre immadur sentit de les coses espirituals, diguem de les belleses de l'univers sensual: “Estimo la teva promesa, i algun dia sabré què és la substància espiritual, i la substància de la forma, de la claror i del color, del què ara discerneixo feblement a través teu; i sabent-ho quedaré sadollat.” Al mateix article també hi va dir: “La terra és més espiritualment bonica ara a la meua vista que quan era més terrenal als ulls d'Eva.”

Tant la Sra. Eddy com Jesús, tots dos van estimar la bellesa de la natura. Estimem-la també nosaltres. Però la nostra Cap també va escriure: “Hauríem de mirar de copsar molt més les idees espirituals de Déu que no pas fer estada als objectes dels sentits.”

De la mateixa manera que no és plaent contemplar un món sense vegetació, una vida sense els fruits de la bonesa tampoc no té sentit. St. Pau va dir als Gàlates; “Els fruits de l'Esperit són l'amor, la joia, la pau, la paciència, la gentilesa, la bonesa, la fe, la humilitat, la temperança...” Que aquests fruits es multipliquin eternament a la vostra experiència. I passareu al tercer estadi del pensament ascendent, demostrant que els homes us coneixen pels vostres fruits.

Amb aquests fruits il·lumineu els altres. Aquesta és l'altra fase del desplegament de les idees. La *Bíblia* ho explica així: “I Déu digué, que hi hagi uns llumeners al firmament del cel, per separar el dia de la nit; i que assenyalin les estacions, els dies i els anys.”

Sentiu dius vostre sempre aquesta claror divina? Adoneu-vos, doncs, que heu de reflectir sempre inevitablement aquest claror pels altres. La Sra. Eddy ho diu d'aquesta manera: “La Veritat i l'Amor il·luminen la comprensió, i “dins la seva claror hi veurem la claror;” i aquesta il·luminació és reflectida espiritualment per tots els que caminen dins la claror i es giren d'esquena al fals sentit material.” Si acceptem el testimoni del fals sentit material per nosaltres i pels altres, no reflectim la claror. Però quina joia girar l'esquena al sentit material per a poder-los-hi reflectir als altres la llum de l'Esperit! Sabeu com n'és d'essencial la claror i l'escalfor del sol pel nostre planeta. La claror de la Veritat també és d'allò més essencial per al nostre creixement i progrés. Però no podem fer-nos nostre la llum, només la podem reflectir; i reflectint-la il·luminem l'experiència dels qui trobem al nostre camí. Sabeu que la lluna no té llum pròpia. Només reflecteix la llum del sol, però amb el seu reflex la nit més fosca es fa clara! De la mateixa manera, reflectint la llum de la Veritat, podem ser la llum del món.

Esguardem els estels. Han menat els mariners pels grans oceans segles i més segles. Darrerament han guiat els pilots que solquen l'espai. Aquests punts de llum poden semblar insignificants per si sols, però en relació amb el tot, han jugat un paper cabdal per la seguretat i el domini de l'home.

I passa el mateix amb la claror que podem reflectir pels altres. Pot semblar tan poca cosa de vegades, però enrecordeu-vos que sovint és l'estel del nostre cel el que ens mena segurs a casa.

Interpretant aquestes ratlles, la Sra. Eddy diu, “La Ciència revela una Ment única, que llueix amb la seva pròpia claror i governa l'univers, incloent-hi l'home, amb una harmonia perfecta. Aquesta Ment afaïçona les idees, les seves pròpies imatges, en subdivideix i n'irradia la claror i la intel·ligència manllevada, i explica així la frase de les Escriptures, “plens de la llavor que és en si mateixa.” Al títol marginal hi trobem “La foscor espargida,” i al text, “A la Ment eterna no hi ha nit.”

Quan estem enfeïnats fent la nostra feina de reflectir la llum, quan hi ha una rialla a la nostra cara, una cançó al nostre cor, un mot d'encoratjament als nostres llavis, i al nostre pensament només hi ha el bé, podem estar ben segurs que no hi haurà nit a la nostra experiència o a l'experiència dels qui són a la nostra vida. Reflectint la claror hem passat el vespre i el matí del quart dia de l'Esperit.

Després llegim que hi ha la creació de les criatures del mar i dels ocells del cel. La Sra. Eddy ens dona el títol marginal d'aquest paràgraf, "Envol de les Aspiracions." Sabeu la definició d'aspiració? Deixeu-me-la llegir: "L'acte de respirar; una alenada; acte d'aspirar; anhel d'allò que és més enlaire i per sobre nostre." Desitgeu aquesta "Passa més lliure, aquesta respiració més plena, la gran vista d'un horitzó més ample?" L'assoliu amb les aspiracions santes.

La Sra. Eddy aquí hi escriu; "Els estols d'ocells, que volen sobre la terra, a la volta estesa del cel es corresponen amb les aspiracions que s'envolen més amunt i més enllà de la corporalitat fins a la comprensió del Principi diví incorpori, l'Amor."

Quines són les vostres ambicions? Fer diners? Tenir un bon lloc a la societat? A la vostra església? O simplement aspireu a entendre i reflectir més Amor? Aspireu a entendre Déu i reflectir-lo del tot? Aspireu a ser els practicants de la Ciència Cristiana més bons que pugueu? Aquestes són aspiracions santes. Tota la resta hauria de seure al seient del darrera del vostre progrés. Aquestes coses materials que de vegades us heu escarrassat tant per tenir, tard o d'hora us semblaran terriblement buides, però un temperament més bo, més humilitat, un caràcter més Crístic, són aspiracions que ens fan feliços de veritat. La Sra. Eddy un cop va donar a una de les seves Associacions aquesta pregària: "Dóna'm uns desitjos més nobles, més sants i més purs, més abnegació de mi mateixa, més Amor i més aspiració espiritual."

"I Déu els va beneir, dient-los-hi. Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, i ompliu les aigües del mar, i que els ramats es multipliquin a la terra." Enrecordeu-vos que les aspiracions santes engendren aspiracions santes. La multiplicació il·limitada de les idees divines a la consciència és beneïda pel nostre Pare del Cel. La Sra. Eddy diu: "L'Esperit beneeix la multiplicació de les Seves pròpies idees pures i perfectes."

Estigueu a punt d'enlairar-vos mentalment, no amb somnis buits, sinó amb les aspiracions més santes i més nobles. I haureu desplegat el cinquè estadi de progrés. La nostra Cap en aquest punt hi diu, "Les passes espirituals avançades dins de l'univers ple d'Amor de la Ment ens menen vers esferes espirituals i éssers exaltats." Això és el què ens passa a la Ciència. Discernim aquest univers de la Ment que sobreïx d'Amor, aquesta esfera espiritual. I no veiem l'home com una criatura que ha caigut del seu estat de gràcia, sinó com un ésser exaltat manifestat. Això és veritablement progrés.

Ara arribem a les criatures de la terra. Si les criatures de l'aigua simbolitzaven creacions dels elements de la Ment, i les criatures de l'aire, aspiracions santes, les criatures de la terra han de simbolitzar “les formacions absolutes” instituïdes per la Ment. Al nostre progrés, la realitat divina ja no és només un element o una qualitat, ni és només una aspiració vers el bé etern. Ara la realitat es veu com un ésser concret, quelcom molt positiu, substancial i immutable. Als *Escrits Miscel.lanis*, pàgina 82, la ra. Eddy hi diu, “La progressió infinita és ésser concret, que els mortals finits només veuen i copsen com glòria abstracta.” Però nosaltres no som mortal finits. És cabdal que ho afirmem. Com que som immortals, veiem aquesta pretesa glòria abstracta com un ésser concret, l'únic ésser que hi ha.

En descriure aquest ésser positiu la Sra. Eddy diu, “l'Esperit diversifica, classifica i individualitza tots els pensaments, que són tan eterns com la Ment que els ha concebut.” No hi ha ambigüitat ni indefinició d'idees aquí. Tot és específic i positiu. La vostra classe d'instrucció us hauria d'ajudar a tots a classificar els pensaments de manera adient, deixant de banda allò que és erroni i emprant com cal allò que és bo. El vostre estudi diari us hauria de furnir un desplegament ric i ample. No hi ha d'haver cap fòrmula al desplegament que féu de les idees. Cap solc ni regató mental. La Ment té una diversitat infinita d'idees. Quan escrivim un article pels diaris mirem-ho de fer de manera diferent i original. Quan donem el nostre testimoni no fem servir les expressions que fa servir tothom. Feu lloc per a què la Ment divina s'individualitzi en vosaltres i a la vostra expressió de l'ésser.

Parlant de les criatures de la terra, la Sra. Eddy diu, “Els pensaments de Déu són realitats espirituals.” I després ens ensenya com en són de substancials: “La Ment, joiosa amb la Seva força, fa estada al reialme de la Ment.” Descriu el coratge moral, i com roda pels boscos lliure i sense por. Explica com l'Esperit és simbolitzat per la fortalesa, la presència i el poder. Aquí arribeu a l'estadi on us adoneu que no hi ha forces malignes, ni bèsties que ens puguin fer mal. “La tendresa va de bracet de tota la potència impartida per l'Esperit.” Llegim, “totes les criatures de Déu, bellugant-se dins l'harmonia de la Ciència, són benignes, útils, indestructibles.” Daniel va sentir aquest coratge diví de la Ment i va romandre segur a la cova dels lleons. Pau va demostrar que l'escurçó era benigne. La Sra. Eddy diu, “El discerniment d'aquesta gran veritat fóu la déu de fortalesa dels homes nobles de l'antigor.” El discerniment d'aquestes idees substancials també és una déu de fortalesa per nosaltres a la pràctica de la Ciència Cristiana.

Ara estem a punt de parlar de l'home, l'expressió plena i perfecta de l'ésser diví. Però hi estem a punt, només perquè hi ha hagut un desplegament veritable. Fem-hi una repassada:

- 1er- Una ullada de la claror de la Veritat, “Que es faci la llum.”
- 2on- Entendre la Veritat. El firmament.
- 3er- Fer fruits com a resultat d'entendre la Veritat.
- 4rt- Reflectir la llum per ajudar els altres.
- 5è- L'Aspiració del bé celestial.
- 6è- Coratge, fortalesa, i un clar discerniment de la naturalesa substancial de les idees de Déu.

Us n'adoneu que això ens mena a un sentit veritable i ple de l'home? A la Bíblia hi llegim, “Fem l'home a la nostra imatge, a la nostra semblança, i que tingui domini sobre els peixos de la mar i sobre els estols del cel i sobre el bestiar, i sobre tota la terra, i sobre tota cosa que s'arrossegui sobre la terra.” Aquest plural, “fem” és els set termes definitius de Déu, - Vida, Veritat, Amor, Esperit, Ànima, Principi, Ment. És quan reflectim cada un dels set sinònims que reflectim la plenitud Déu. Quan reflectim aquestes qualitats divines a la nostra experiència diària, demostrem el domini perfecte dels nostres cossos, dels nostres negocis i dels nostres afers humans.

Aquí la Sra. Eddy diu, “La substància, la Vida, la intel·ligència, la Veritat i l'Amor que constitueixen la Deïtat, són reflectits per la Seva creació; i quan subordinem el fals testimoni dels sentits corporals als fets de la Ciència, veurem aquesta veritable semblança i reflexió a tot arreu.” Quina joia subordinar els sentits corporals als fets de la Ciència!

Tot seguit trobem emfatitzat que l'home té les qualitats masculines de la fortalesa, el coratge i la intel·ligència, i les característiques femenines de la tendresa, l'Amor, la compassió i el perdó.

Déu beneeix per sempre aquest home perfecte, la veritable identitat i individualitat de cada un de nosaltres; i fa que aquest home veritable “es multipliqui, manifesti el Seu poder.” Aquest home no és mai l'esclau de res. El seu dret de naixement és el domini no pas la submissió.

I més enllà, describint la naturalesa d'aquesta manifestació perfecta i plena de Déu, la Sra. Eddy ens fa a mans aquest bonic passatge tan ple d'Amor i compassió.

“Déu ens dóna la idea més menuda de Si mateix com una baula vers la més gran, i de paga, la més alta sempre protegeix la més humil. Els rics a l'Esperit protegeixen el pobres en una gran germanor, tots governats pel mateix Principi o Pare; i beneït és l'home que veu allò que li cal al seu germà i li proveeix, cercant el seu bé al bé de l'altre. L'Amor li dóna a la idea espiritual més humil el poder, la immortalitat i la bonesa que llueix en tot, igual que la flor ja llueix a la poncella.” Aquesta és l'essència de l'home que és per sempre la imatge de l'Amor.

I ara s'emfatitza que Déu veu tot el que es desplega a la vostra consciència i a la meua, “...i veu que és molt bo.” No podia ser de cap altra manera si la déu divina d'aquest desplegament és el mateix bé infinit.

El reconeixement de la perfecció infinita i eterna és la fase culminant del desplegament espiritual. La Sra. Eddy ens ho explica d'aquesta manera, “El Principi diví, o Esperit, ho abraça i ho expressa tot; i tot ha de ser tan perfecte com perfecte és el Principi diví....la Deïtat va quedar sadollada amb la Seua obra. Com podia ser altrament, si la creació espiritual fou el plançó, l'emanació, del Seu infinit autogovern i de la Seua saviesa immortal?

Aquí s'acaba la història del vostre i del meu desplegament espiritual. No és una cosa d'ahir, sinó d'avui. No és una cosa acabada, sinó un desplegament per tota l'eternitat.

Aquesta és la narració Eloística de la creació, no és la narració d'una força espiritual creant criatures materials, sinó de l'Esperit creant i servant idees espirituals, la suma i la substància de cada un de nosaltres.

El Gènesi: Capítols II i III

Al primer capítol del Gènesi hem examinat la narració Eloística de la creació. És una al·legoria que ens presenta un Déu Tot poderós i perfecte i una creació o revelació de les idees divines, espiritual i perfecta. Al segon i tercer capítols hi trobem una altra al·legoria, la Jeovística, la d'un concepte material i imperfecte de Déu, de la creació i de l'home. El primer capítol en presenta els ensenyaments de la Ciència Cristiana en tota la seva puresa. El segon i tercer capítol ens presenta els malentesos de la falsa teologia, de la ciència material i de la psicologia humana. És la narració de la mentida pel què fa a Déu, a la creació i a l'home; i ens és donada per a què la neguem i la rebutgem. És la mateixa mentida que li

és presentada al món avui en dia amb la falsa teologia, la ciència material i la psicologia humana.

M'han preguntat sovint, “Si aquesta segona narració és una mentida, una falsia, per què és a la Bíblia? A la pàgina 214 del nostre llibre de text la nostra Cap ens hi diu que és “una lliçó.” Aquests capítols ens diuen què no hem de creure. Ens ensenyen quins falsos conceptes hem d'evitar per a trobar el cel i la pau a la terra. Aquesta narració falsa és com els deu manament amb el seu “No facis...,” mentre que el primer capítol lliga amb els manaments afirmatius del nostre Mestre, “Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima i amb tota la teva ment,” i “estima el teu germà com a tu mateix.” (Mateu 22: 37-39). No hi fem cap objecció als deu manaments. Ens han ajudat a evitar el mal i a gaudir d'una experiència humana més plena. De la mateixa manera el segon i el tercer capítol del Gènesi poden ser una inspiració real per nosaltres si els llegim de manera intel·ligent.

Aquí algú es pot preguntar, “Si aquesta és la mentida, la boirina que hem de refusar, perquè no s'introdueix el capítol especificant aquest fet per a no confondre el lector?” Siguem justos amb el compilador d'aquest material. Aquí hi trobem dues narracions de la creació diametralment oposades; la primera, l'espiritual o Eloística, ens mena al cel, l'harmonia eterna; la segona, la material o Jeovística, ens mena a l'infern o a l'esclavatge humà. El compilador esperava de ben segur que acceptéssim la bona i refuséssim la dolenta. La Sra. Eddy empra la mateixa tècnica a la pàgina 252 del nostre llibre de text quan hi escriu, “la falsa evidència dels sentits materials contrasta de manera clara amb el testimoni de l'Esperit. El sentit material alça la seva veu amb l'urc de la realitat i diu: sóc del tot deshonest, i ningú ho sap. Puc engalipar, dir mentides, cometre adulteri...” Ja saps la resta. I acaba d'aquesta manera, “Com la lava que esclata i s'escampa però per desesperació meva.” La Sra. Eddy continua: “L'Esperit donant un testimoni oposat, diu: sóc l'Esperit. L'home, els sentits del qual són espirituals, és la meva semblança.” I ens descriu les glòries de la perfecció espiritual. Acaba concloent. “Espero estimat lector, que et mení a entendre els teus drets divins, l'harmonia que el cel t'ha donat...” No et diu específicament que refusis el concepte material, però no el fa gens atractiu i ens ensenya la bellesa de la santedat, la glòria de l'experiència de l'Ànima.

El mateix passa a la nostra experiències diària, d'una banda se'ns presenta el concepte de l'existència mecànic, pessimista, material, egoista, imperfecte; de l'altra banda la Ciència Cristiana en presenta la perfecció

espiritual. Hem d'aprendre a refusar la mentida i a acceptar i demostrar la Veritat.

El primer capítol del Gènesi i la Ciència Cristiana expliquen el bé i ens ensenyen que és infinit, que ho és Tot. Molta gent avui, com a l'antigor, escolten la vostra explicació del bé, Déu, però us faran aquesta pregunta: “Sí, però què me'n diu del mal que hi ha la món, del pecat, de la malaltia i de la mort? Com els explica? El segon i el tercer capítol miren d'explicar el mal. Però el mal no és res, perquè el bé ho és tot, i quan mireu d'explicar el no res, tindreu sempre problemes. La Sra. Eddy ens diu pel què fa aquest punt (CiS 555:6) “Una persona li va preguntar un cop a la descobridora de la Ciència Cristiana: “M'agrada l'explicació que vostè fa de la Veritat, però no entenc el què diu de l'error.” Aquesta és la naturalesa de l'error. Porta el senyal de la ignorància gravat al front, perquè ni entèn ni pot ser entès.”

Com ja hem dit abans el segon i el tercer capítol del Gènesi presenten els falsos conceptes que hem de rebutjar per a trobar l'harmonia eterna. S'hi presenten 39 errors. En podríem fer un sermó sencer de cada error. És probable que a l'original fossin disertacions completes que amb els anys s'han anat condensant amb poques paraules o amb un resum. Cada un d'aquests trenta-nou errors tenen relació amb el nostre pensament i la nostra experiència diària. Són les mateixes mentides de la falsa teologia, de la ciència material i de la psicologia que sentim a la ràdio, llegim als diaris i a les revistes, o que discutim amb els nostres amics i veïns. Mireu cada mentida prou temps i amb prou intel·ligència per a veure que és una mentida pel què fa a Déu i la Seva creació i refuseu-la amb tot el cor.

Us heu preguntat mai per què els tres primers versos del segon capítol no van ser inclosos al primer capítol? Jo m'ho vaig preguntar sovint fins que vaig descobrir que en aquests tres versos hi trobem la introducció de les mentides pel què fa a Déu.

La primera falsia que hem de rebutjar és el concepte que la creació és un concepte del passat: “Així es van acabar els cels i la terra i totes les seves hosts.” Aquesta afirmació ens fa pensar que la creació és completa i acabada; però si veieu Déu com una força que va crear coses en algun moment del passat i després va deixar la creació fent la seva via vers la destrucció total, us heu posat a la banda dels problemes. Hem d'entendre que Déu és un creador ara, “Un ajut ben present,” si no volem un gavadal de problemes.

Us torno a presentar una afirmació de la nostra Cap, “La creació es manifesta eternament, i s'ha d'anar manifestant eternament per raó de la naturalesa de la seva déu inexhaurible.” (CiS 507:28) M'agradaria emfatitzar també que a tota la seva narració de la veritat de la creació hi empra el present verbal i no el passat. La creació és una cosa que s'esdevé contínuament, no una cosa del passat. La creació és sempre activa, mai estàtica.

Val la pena d'explicar aquí la xerrada que vaig tenir amb un rabí jueu a la darrera guerra. Em va dir que a la llengua jueva i, de fet, a totes les llengües primitives, als temps verbals no hi ha ni passat ni futur. Pel context dedueixes si es parla del passat, del present o del futur. Fins i tot avui quan un estranger aprèn la nostra llengua, va dir-me, empra només un temps verbal. Per exemple, diuen: “Avui me'n vaig al centre; ahir me'n vaig al centre; demà me'n vaig al centre.” I hom ha de dir pel context quin és el temps verbal. Aquest rabí va reconèixer que podia molt ben ser que l'escriptor de l'al·legoria l'hagués escrit en present. I que fos el traductor el que hagués posat els verbs en passat perquè va acceptar el fals concepte que la creació havia de ser un esdeveniment del passat.

El concepte que “Déu ho féu tot perfecte i que tot ha de ser, doncs, perfecte” no és gaire inspirador, tot i que molts Científic Cristians ho expressen d'aquesta manera. Aquesta perspectiva és massa estàtica. És molt més inspirador discernir que Déu, per sempre, i ara mateix, aquest mateix segon, ens revela la perfecció a tu, a mi i a tothom! Si voleu l'infern a la vostra experiència humana, només us cal pensar que el vostre Pare del cel és al passat; que la creació ja s'ha acabat; que l'obra de Déu ja és acabada. Si voleu amor i inspiració a desdir, adoneu-vos que “Déu amb la Seva benvolença fa en tu la Seva voluntat i les Seves obres.” (Filipencs 2:13)

Us enrecordeu de l'home a la Bíblia que va néixer cec? Els deixebles volien saber si eren els seus pecats o els pecats dels seus pares els que havien produït la ceguesa. Jesús, sabent que la creació no és mai una cosa del passat ni de la matèria, sinó un desplegament espiritual actual del bé, va dir: “No és cec perquè ell o els seus pares hagin pecat, sinó per a què la gloria de Déu es pugui manifestar.” (Joan 9:3) I aleshores guarí l'home. No hi havia cap Déu al passat. Només hi havia el Creador sempre present, el Revelador del bé il·limitat.

Fem una ullada al segon fals concepte que hem d'evitar; “El setè dia Déu va reposar de l'obra que havia fet.” Sembla prou innocent, oi? Però, n'és d'innocent aquest concepte? Aquí hi veiem la idea d'un Déu innactiu. Déu

va treballar sis dies, i el setè va reposar; i enlloc se'ns diu que tornés a treballar; si a la vostra experiència hi voleu l'infern, només us cal pensar que el Principi diví no treballa, ni que sigui un segon. Quan el Principi de l'univers no treballa, què passa? Caos, és clar. Heu dit mai, o heu sentit a dir mai: “No me'n surto de fer que el Principi treballi per mi? Estudio i treball, però sembla que no rutlla.” És la mateixa mentida, la d'un Déu inactiu. Quan l'Amor no és actiu, què passa? Odi, o si més no indiferència. Quan la Veritat fa el gandul, trobem, és clar, falsies, mentides i disbarats. Quan la Vida fa vacances, la mort treu el cap a la cantonada. Quan l'Ànima fa vacances, el sentit material queda aviat i s'escampa sense aturador. Quan no hi ha la presència de la Ment, treballant, actuant, creant, trobem ignorància, manca de cura, i accidents. No! En nom de la decència, no penseu mai que Déu és inactiu, al setè dia o qualsevol altre dia, ni un segon. No us cregueu que Déu va acabar la Seva obra, se n'anà de vacances, i us va deixar sols remant la vostra barca; si no és que voleu un bon infern a la vostra experiència.

La Sra. Eddy refusa la idea d'un Déu inactiu amb passió. Escolteu les seves paraules: “Déu reposa actuant. Impartir no ha empobrit, no pot empobrir mai, la Ment divina. El cansament no va de bracet de l'acció de la Ment...” (CiS 519:25-28)

Fóu justament per això que Jesús tingué problemes amb els Fariseus. Li retreien sovint que el Dissabte, guarís. A Déu no se l'havia d'amoinar el dia del Sabat, perquè reposava! Jesús sabia que el Principi diví treballa eternament, i sobretot el Sabat, el dia que els homes giren el seu pensament vers Déu. Jesús ens va ensenyar que hauríem de fer el bé cada dia, i sobretot el Sabat.

I així arribem a la tercera mentida. Llegim, “I Déu beneí el setè dia i el va santificar.” I els altres dies? No els va beneir i santificar també? A la primera narració de la creació, al primer capítol del Gènesi, se'ns hi diu que Déu va beneir tot el què havia fet. No ho beneeix cada dia? El Salmista es va adonar que calia esmenar aquest fals concepte, i va dir: “Aquest és el dia que ha fet el Senyor; alegrem-nos-en i celebrem-lo.” (Salm 118:24) Si voleu mals de caps, només us cal pensar que el diumenge és l'únic dia per adorar el Senyor i glorificar-lo. Si voleu l'infern, només us cal pensar que podeu ser malxinats tota la setmana si el diumenge sou uns sants. Què us sembla que hi passaria al nostre món si la gent fessin entre setmana el que professen el diumenge al matí?

La creença que dels set dies de la setmana només hi ha un dia sagrat és el

responsable de gran part de la discordança humana. Si voleu el cel a la terra, heu de discernir que cada dia “pel Senyor és un Sabat;” i cada dia aleshores serà benaurat, feliç i sant.

Això no vol dir que no ens hàgim d'aplegar el Sabat per a celebrar els serveis religiosos, o que no cal vigilar quina mena d'entreteniments fem el diumenge. No perdem de vista la gran oportunitat que se'ns ofereix de practicar la veritable devoció i activitat espiritual. Jesús sempre estava enfeinat fent les obres del Pare, sobretot el diumenge. A la *Bíblia* s'hi narra, “I com era el seu costum, va anar a la sinagoga el dia del Sabat...(Lluc 4:16) El Sabat no és un dia per a dormir o per entretenir-se de manera egoista. Ens podem ajudar molt a nosaltres i als altres consagrant els nostres Diumenges, fent-ne un dia per a fer les obres del Pare, portant consol, joia i llibertat a d'altres. Però la Ciència no ens ensenya a ser pietosos el Diumenge i a desobeir Déu entre setmana. El nostre Pare del cel santifica tots i cada un dels dies de la setmana.

En quart lloc, se'ns diu que ens guardem del fals concepte de Déu, el concepte Jeovístic. Aquí hi llegim: “Aquestes són les hosts dels cels i de la terra quan foren creades, el dia que el Senyor Déu féu els cels i la terra.” Aquí se'ns hi introdueix Jeovà, o el Senyor Déu, el fals concepte de Déu, que estima i odia, beneeix i maleeix, dóna la Vida i la pren amb la mort. Rebutgeu aquest fals concepte de Déu amb tanta determinació com refusàreu beure-us un got d'àcid clorídic. No en treiem res de bo d'acceptar i adorar falsos déus.

Accepteu cap concepte Jeovístic de Déu? Aquesta és una bona pregunta. Què us faria feliços? Si la resposta és diners, una feina més bona, un espós o una esposa, la posició de primer lector en una església de la Ciència Cristiana, o una victòria Republicana aquesta tardor, podeu estar ben segurs que sou uns adoradors de Jeovà; perquè us creieu que les coses materials i les circumstàncies humanes són les que us fan feliços o les que creen el cel a la vostra experiència. Quan honestament podeu dir, “Només Déu, l'Eperit Diví, em fa sempre feliç, perquè Ell és l'únic Creador,” sou a la bona via i adoreu Déu tal com és. Si Li demaneu o us Hi esbaralleu perquè faci alguna cosa, podeu estar ben segurs que adoreu Jeovà i no el Déu Totpoderós.

El cinquè “no facis” és molt interessant. És el més curt, i espero que no us marxi mai del cap. És només un mot curt, “però,” “Però una boirina eixí de la terra....” Tots sabeu que vol dir el mot “però.” És una conjunció adversativa que capgira el que hem dit abans. I ja sabeu què fa. Heu sentit,

“La Sra. Codina és molt bona mare i esposa, però....” i ja sabeu què hi va al darrera, quelcom que no és bo. Tots heu sentit estudiants de la Ciència Cristiana dient, “Sí, sé que sóc la imatge i semblança de Déu, però...” Estigueu a l'aguait del què hi va a darrera! És la boirina que et fa perdre i entrepussar.

Quan dieu, “Sé que sóc el fill perfecte de Déu, però sembla que estigui cansat i malalt,” heu capgirat la Veritat. El mot “i” és una conjunció de continuïtat. Feu-la servir en lloc de “però,” com féu el nostre Mestre quan va dir, “Sabreu la Veritat i la Veritat us faràs lliures.” Esteu bé *i* ho sabeu; *i* és manifesta; *i* ho discerniu, *i* ho demostreu, *i* tothom veu la demostració, *i* n'esteu agraïts, *i*, *i*, *i*, fins a l'eternitat, -cap “però.” Eviteu els “peròs” al vostre pensament i als vostres tractaments igual com evitaríeu un verí letal.

El sisè concepte fals que cal evitar és la boirina. Aquesta boirina és la mistificació, el misteri, la superstició. La boirina és el sentit material de les coses. No l'accepteu. Vosaltres posseïu un sentit espiritual de totes les coses. És la vostra heretat eterna. Si accepteu res a més d'aquest sentit Diví de la creació, tindreu problemes. La Sra, Eddy d'aquesta boirina en diu “la visió material de la creació.” No heu d'acceptar aquest punt de vista. La nostra Cap ens diu també, “Les creacions de la matèria ixen d'una boirina o falsa pretensió, o de la mistificació, i no del firmament o comprensió, que Déu erigeix entre allò que és veritat i allò que és fals.” (CiS 523:7)

La falsa teologia en va plena de misteri. A la falsa teologia Déu és vist encara com “El Gran Desconegut,” que Pau esmentà a Atenes. L'anomenada ciència natural no és res fora de misteri des del començament fins al final. La mateixa matèria és un enigma.

La psicologia humana no té cap principi sòlid on fonamentar-se i treballar. Se les heu del tot amb aquesta cosa misteriosa anomenada ment humana. A la Ciència Cristiana no hi acceptem cap misteri. Entenem que hi ha una Ment que ho sap tot, i aquesta Ment és sinònim de l'Omnisciència. No hi ha res emboirat ni misteriós. Tot és clar i fàcil d'entendre. A la Ciència el nostre raonament comença amb un Déu perfecte i que es pot entendre i s'acaba amb el discerniment d'una creació perfecta i d'un home que podem entendre.

La setena mentida que hem de negar i refusar és aquesta: “I el Senyor Déu afaïçonà l'home de la pols de la terra, i va alenar dins seu l'alè de vida....”

Si voleu viure a l'infern, només us cal acceptar aquesta mentida, només us cal pensar que vosaltres i els altres sou materials, fets de cèl·lules materials, governats per lleis, pretensions i creences materials. Isaïes es va adonar que calia negar aquesta mentida quan va dir, “No us refieu de l'home que és només una mica d'alè. Qui en donaria res? (Isaïes 2:22) “Com podria una organització material ser el fonament de l'home?” La Sra. Eddy hi afegeix, “Ha de ser una mentida...” Si sou materials les esperances són magres. Però si sou el reflex espiritual de totes les qualitats de Déu, posseïu i reflectiu el regne de Déu. El regne de Déu és vostre.

Heus aquí la vuitena mentida: que un fals sentit de Déu és el vostre entorn i us hi posa. A la Bíblia hi llegim, “I el Senyor Déu plantà un jardí a l'est de l'Edèn, i hi posà l'home que havia afaïçonat.” Jeovà no ha creat el vostre univers, el vostre entorn ni el vostre lloc. Déu, l'Amor diví crea el vostre món i és un entorn perfecte. Déu, el Totpoderós us posa dins d'aquesta perfecció divina. De vegades ens preguntem, Què hi faig aquí? Què volem dir amb el mot “aquí”? Volem dir un món material i mortal? Si ho fem acceptem la mentida d'un Jeovà que ens ha posat dins la mortalitat. El Científic Cristià que està a l'aguait sap que l'únic “aquí” que hi ha és l'omnipresència de Déu, la perfecció espiritual. És Eloïm, l'Amor diví, que ens posa al regne del cel. Estigueu a l'aguait pel què fa a aquest tema i la relació amb casa vostra, el vostre ambient, la vostra posició, família, relacions....etc. La nostra Cap diu a “*La Unitat del Bé*” pàgina 3, “Déu...guia tots els esdeveniments de les nostres carreres.” Ja sabeu que la psicologia en parla un niu de la influència que l'herència i l'entorn tenen sobre l'individu. Aquesta és una altra fase de la mateixa mentida, que el vostre ambient i la vostra història determinen qui sou, què podeu fer, i el què finalment accomplireu. No accepteu aquesta mentida, que un fals sentit del vostre ambient tingui cap influència sobre vostre, ni l'ambient d'ahir ni el d'avui. Déu, l'Amor diví, desplega el bé a la vostra experiència, perquè Ell us ha posat al regne del cel.

La novena mentida o fals concepte que cal evitar és aquest: que hi ha quelcom a banda de Déu, el Bé, anomenat mal. És la suposició que Déu no ho és Tot-en-tot. Quan per nosaltres el Bé és infinit fem l'experiència del cel, però quan pensem que hi ha quelcom a banda del bé, anem de cap a l'infern. Així és com ens ho diuen les Escriptures: “I del sòl el Senyor Déu en féu créixer els arbres que són plaents a la vista i fan bons fruits per menjar, i l'arbre de la vida també al mig del jardí, i l'arbre del coneixement del bé i del mal.” Aquesta mentida se'ns presenta avui d'aquesta manera: “No vull ser només bo. M'agradaria tastar una mica el mal del món. Sé que no hauria de beure ni de fumar i tenir un noble sentit moral, però

m'agradaria veure que se sent fent el que no hauria de fer.” Admetre que hi ha quelcom a banda del bé a la teva pràctica de la Ciència Cristiana és fatal. Déu és l'Ésser omnipresent, omniscient i omnipotent, i com que és Tot bo i ho sap Tot, només pot saber allò que és absolutament bo. Vosaltres sou la Seva reflexió i només podeu copsar allò que Déu sap. Això no és el què hauria de ser. Això és el què és a l'ordre etern de l'Ésser. Aquesta mentida se'ns presenta també amb una altra disfressa: Què faríeu si us trenquéssiu un braç, emmalaltíssiu, perdéssiu l'espòs, la feina....? És la suposició subtil de l'absència de Déu i és només amb aquesta suposició ignorant i tòfola que la discordança i la inharmonia podrien mirar d'entrar a la vostra experiència. Tanqueu-li la porta amb clau i forrellat. No contesteu ni digueu què faríeu si Déu no ho fos Tot-en-tot.

La desena mentida ens voldria fer creure que Déu ha posat l'home dins la matèria i que l'home està obligat a abillar-la i a servir-la. Quina mentida més grossa. L'home no ha nascut mai a la matèria, i no ha de servir allò que no és el seu reflex. La nostra heretat veritable és espiritual. I l'Esperit Suprem, que és Déu, ens serva i no ens exigeix pas que hàgim de tenir cura de la matèria. Pel què fa a aquest tema, la nostra Cap ha escrit, “Déu no podria posar la Ment dins la matèria ni l'Esperit infinit dins d'una forma finita per a abillar-la i servir-la, per a embellir-la i fer-la viure i créixer. L'home és el reflex de Déu, i no li cal refinar-se, perquè ja és bell i sencer per sempre.” (CiS 527:1-5)

L'onzè argument que hem d'encarar ens ve a trobar dient que hi ha una cosa anomenada càstig, fins i tot el càstig de mort. El fals sentit del Déu Jeová profetitza, prediu i ens promet la mort si fem coneixença del mal. Adoneu-vos que si accepteu la mentida que el mal existeix, la conclusió natural és que hi ha d'haver càstig. Això és el que ens diu la Bíblia: “Però no tasteu el fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal, perquè el dia que en mengeu, de ben segur, morireu.” Què en pensariéu d'un pare que posa una ampolla de metzines i una ampolla de suc de taronja a la taula, i diu al seu fill que es begui el suc de taronja, però que no toqui l'altra ampolla, perquè si la toca serà castigat amb la mort. Quin dret té un pare humà de temptar d'aquesta manera el seu fill? Les nostres corts condemnarien aquest pare per posar el verí a prop de l'infant. La Sra. Eddy denuncia la mentida que Déu tempta els Seus fills: “Déu no castiga.” L'argument teològic que Déu féu l'home lliure moralment per a triar entre el bé i el mal és una de les creences més abominables. És responsable de gran part de l'error que hi ha al pensament humà pel què fa a Déu i la relació que l'home hi té. No em marxarà mai del cap una xerrada que vaig tenir amb un ministre Luterà que havia predicat en contra de la Ciència

Cristiana. Li vaig preguntar si creia que Déu creava la malaltia. Va contestar, “No, però Déu permet la malaltia per a enfortir els seus fills.” Li vaig preguntar què en pensaria d'un pare que enmetzinés el menjar dels seus fills. Va dir que un pare d'aquesta mena s'hauria de castigar. Li vaig preguntar què en pensava d'un pare que deixés entrar un lladre a casa seva per a emmetzinar el menjar dels seus fills. Va dir que aquest pare també hauria de ser castigat. Li vaig dir que això és el què pensem els Científics Cristians del fals concepte de Déu, d'un Déu que permet el mal ja sigui per objectius sants o no tan sants. Aquest concepte de Déu no pot ser Déu, i si hi hagués un Déu així s'hauria de tancar a la presó. Em penso que va ser el primer cop que aquest ministre Luterà es va adonar realment de com n'eren d'inhumans els conceptes que tenia de Déu.

La dotzena mentida és que l'home està sol. Llegim, “El Senyor Déu va dir, no és bo que l'home estigui sol....” Aquí se'ns presenta l'argument que algú està sol, que no tot és bo. Quina mentida!! L'home no està mai sol. Sabeu què vol dir realment el mot “sol” (alone)? “Tot un” (all one). L'home és per sempre completament “tot un” amb Déu. Escolteu els mots ressonants de Jesús pel què fa a aquest tema (Joan 16:32) “Arriba l'hora, si, és ara, que us esgarrariareu, cadascú per ell, i em deixareu sol...” I després d'un moment hi afegí “i tanmateix no estic sol, perquè el Pare és sempre amb mi.” Si voleu viure l'infern humà penseu que esteu sols i aleshores la llàstima per vosaltres mateixos i la solitud us sonsumiran. Només hi ha una cosa pitjor que estar sol, i és creure's que heu de trobar alguna criatura material, que assaugi la vostra solitud. Déu és per sempre el vostre únic company i podeu dir com Jesús, “I tanmateix no estic sol perquè el Pare és sempre amb mi.” No voldria que ningú entengués malament el que dic. No vaig en contra del matrimoni. És una institució meravellosa. El que l'escriptor del Gènesi ens vol dir és que no hem de ser esclaus de les relacions humanes. Conec gent que han fet les seves vides miserables o han actuat com tòfols mirant de trobar un espós o una esposa per a no estar sols. L'única manera de vèncer la solitud és reconèixer la vostra unitat amb Déu, el bé infinit. Quan reconeixeu aquest unitat amb Déu us torneu més atractius. En feu tan bon ús que un bon company us ve a trobar; però aquesta companyonia és només una de les coses que us son donades quan reconeixeu que sou “un” amb Déu i que totes les Seves idees es relacionen harmoniosament d'acord amb la Seva llei. Aquí tanmateix, voldria fer un comentari sobre la idea de veure Déu com el vostre espós. Heu llegit articles sobre aquest tema als nostres periòdics. S'esmenta la cita d'Isaïes 54:5, “El teu Creador és el teu espós.” L'escriptor vol emfatitzar que Déu ens fa d'espós, que protegeix, estima i recolza a tots i cada un dels Seus fills. En aquest sentit tan un home com una dona poden

dir, “Déu és el meu espós.” (...)

Aquesta és la tretzena mentida, que el animals, els ocells i l'home són fets de la pols de la terra, de matèria: no us ho cregueu ni un segon. Creure's aquesta mentida de la creació material és una font de problemes. No hi ha criatures materials en un univers material. “Tot és la Ment infinita i les Seves infinites manifestacions, perquè Déu ho és Tot-en-tot.” La Sra. Eddy de la creació material en diu “La imitació contrafeta de la creació.” La Bíblia ho expressa d'aquesta manera, “I el Senyor Déu afaïçonà amb la pols de la terra totes les bèsties del camp i tots els ocells del cel; i els va portar davant d'Adam perquè el hi posés nom; i el nom que Adam els hi posà fou el seu nom.” Quin és el vostre concepte de totes les criatures? Quins noms i quines natures els hi atribuïu als gossos, als gats, a les abelles, a les aranyes i a les serps? Els grans naturalistes s'han adonat que els animals actuen com l'home espera que actuïn; és per això que naturalistes com ara Sam Campbell són amics d'animals que a la gent ordinària els hi semblen perillosos. Alguns Científics Cristians estan ben a punt d'assegurar que l'home és espiritual i perfecte, però encara veuen els animals com éssers mortals i materials. Assegureu-vos d'enlairar el concepte que teniu de totes les criatures de Déu, i aleshores no us faran mai mal. També les plantes, les collites, els jardins s'han de veure com les idees espirituals i perfectes de Déu.

La catorzena mentida que hem d'evitar és atribuir naturaleses o noms malignes als homes i als animals. El nom “Adam” és un fals concepte de l'home. No acceptis la mentida pel què fa a l'home més del què acceptaries la mentida pel què fa a Déu. El nom de totes les criatures de Déu és: “idees de l'Amor diví.” Al vers on s'esmenta el nom d'Adam s'hi emfatitza que Adam, el fals concepte de l'home, no té companya. És clar que no, perquè només és la creença d'una existència a part de Déu i, doncs, sense ajut de cap mena.

“I el Senyor Déu va fer que un gran embaltiment s'ensenyorís d'Adam, i es va adormir.” aquesta és la quinzena fase de l'error que hem d'evitar, un somni profund. La Ciència Cristiana ens ensenya a estar ben segurs de no adormir-nos mentalment i somniar el malson de la mortalitat, el pecat, la malaltia i la mort. Enlloc se'ns diu que Adam es desvetllés. La Sra. Eddy ens diu que l'experiència d'Adam és “la narració d'un somni” i que “el somni no té cap realitat, ni intel·ligència ni ment; que el somniador i el somni, doncs, són un, perquè ni l'un ni l'altre són veritat ni reals.” (CiS 530:26-29) Asegurem-nos d'estar devetllats i reconèixer la naturalesa espiritual de totes les coses. Ho podem fer estudiant regularment les

nostre lliçons setmanals de la Bíblia de manera intel·ligent i fent cada dia la feina del Pare.

La propera mentida només és pels senyors. Les senyores de l'Associació poden somniar una estoneta. Si voleu l'infern, senyors, feu saber a les dones que hi ha a la vostra vida, esposa, secretària.... que pensen que els homes són més importants que les dones. Fregueu pels nassos de les vostres dones que l'home fou primer i que la dona ve d'una costella de l'home i us puc assegurar que amb aquesta actitud a la curta o a la llarga tindreu molts problemes. Gràcies a Déu el món es desvetlla i ja no accepta el concepte de l'home com un tirà dominant. Per a gaudir de relacions humanes harmonioses, per a gaudir del cel, és bo de fer memòria que Déu ha creat tant l'home com la dona igualment perfectes a la seva imatge i semblança.

La dissetena mentida és que hi ha una altra ment a part de Déu, el bé que tempta les criatures de Déu amb el mal. La Bíblia ens ho diu així, “La serp era més subtil que cap de les bèsties del camp que el Senyor Déu havia fet. I li va dir a la dona, “Déu t’ha dit que no mengueu el fruit de cap arbre del jardí?” La nostra Cap pregunta, “D’on surt una serp garlaire i mentidera per a temptar els fills de l’Amor diví?” (CiS 529:21). I emfatitza que això és només un somni, una mentida de l'experiència de l'home. Si creieu en una ment fora de Déu, anomenada ment mortal o carnal o serp, teniu un bon problema. La Sra. Eddy diu que l'error bàsic del pensament humà és la ment mortal. Ja sabeu què vol dir “bàsic”: és el primer error i el més cabdal. Asegureu-vos cada dia que no accepteu aquest disbarat bàsic, que hi ha una ment mortal. Quan feu servir el terme ment mortal al vostre pensament o a la pràctica de la Ciència Cristiana, assegureu-vos d'afegir-hi la veritat, que aquesta mena de ment no existeix. No hi pot haver temptació perquè Déu no tempta l'home, i la Ment divina és tot el què existeix. L'apostol Jaume escriu, “Que cap home quan és temptat digui, Déu m’ha temptat, perquè Déu no pot ser temptat pel mal, ni Déu tempta cap home.” (Jaume 1:13) Com que “El Senyor és Déu i no hi ha res fora d'Ell,” se’n dedueix que no hi ha cap temptació. Descarteu del pensament i de la parla expressions com ara “el diable m’ha temptat” o “l’error m’ha temptat i m’ha fet pensar malament.” Fa poc vaig sentir un testimoni en una trobada de testimonis del dimecres on el qui parlava deia un cop i un altre que havia estat temptat i empès a pensar malament. Era la vella religió metodista expressant-se. No hi ha temptació al regne de Déu.

El divuitè error és molt groller, és dir que Déu és un mentider. Eva li havia dit a la serp que si tastaven el fruit de l'arbre del coneixement del mal,

moririen. La serp li digué, “No us morireu pas. Déu sap que el dia que en mengeu els ulls se us desclouran i sereu com déus, coneixereu el bé i el mal.” Quan accepteu la creença del pecat, de la malaltia i de la mort, declareu virtualment que Déu és un mentider, perquè Ell diu, “Jo sóc el Senyor, i no hi ha res fora meu.” Si us creieu que hi ha res fora de Déu, el Bé infinit, de Déu en feu un mentider i del mal en feu una realitat. D'aquesta manera de pensar sense solta ni volta en ve aquesta dita absurda, “Massa bo per ser veritat.” Mercès a la Ciència Cristiana la humanitat aprèn que el dimoni, el mal, és un mentider i el pare de la mentida, però que Déu, el bé, és la Veritat eterna.

Heus aquí la dinovena mentida. Si us creieu que Déu coneix el bé i el mal, tindreu problemes. Ralph Waldo Emerson va dir un cop que tots ens tornem com el Déu que adorem. Si el nostre Déu, el creador, coneix el bé i el mal, se'n dedueix lògicament, que nosaltres, el Seu producte hem d'experimentar el bé i el mal. Quan d'una manera ortodoxa li demanem a Déu que perdoni les nostres faltes com si Ell en sabs res! practiquem la falsa teologia. Al seu llibre “La Unitat del Bé,” la Sra. Eddy se les heu vigorosament amb la mentida que Déu en sàpiga res del mal. En hi diu que els seus guariments més aconseguits s'esdevingueren quan va veure més clarament i va sentir d'una manera més palpable que l'Infinit no reconeix ni en sap res del mal. Acceptem cada dia amb tot el cor el fet diví que el nostre Creador és massa pur per contemplar la iniquitat, i que no pot veure el mal. Serà fàcil, aleshores, per nosaltres, entendre que en ser la Seva reflexió, no podem patir cap mena de discordança. No saber-ne res del mal és gaudir del cel. Conèixer el mal no fa l'home com Déu, sinó el contrari de Déu.

La mentida que fa vint és que conèixer el mal us ajudarà a prosperar, “I quan la dòna va veure que el fruit era bo per menjar...!” No tindreu bon menjar ni res de bo si coveu el coneixement del mal. Enganyar, especular, no ser honest, enfadar-se, beure, fumar... no us ajudaran a demostrar el proveïment veritable. Fer el mal ens allunya del bé infinit i del seu recolzament que seria nostre, si restessim en la convicció del poder del bé com l'únic poder, una llei d'anihilació de tota mancança i de tota limitació.

La mentida vint-i-unena diu que “el mal era plaent als ulls.” El mal no és plaent. No hi ha cap mena de plaer al mal. La nostra Cap a la pàgina 404 del nostre llibre de text hi diu, “Aquesta convicció, que no hi ha plaer real al pecat, és un dels punts més importants de la teologia de la Ciència Cristiana.” Heu sentit mai l'argument, “És divertit ser dolent, i és avorrit ser bo?” Ja sabeu doncs com s'expressa aquest argument amb el

llenguatge modern. A l'Antic Testament el trobem articulat així, “El raïms furtats són més dolços.” No en són.

La Sra. Eddy tenia un sentit ben clar del plaer real. A *No i Si*, pàgina 3, hi escriu, “Que n'és de bo i plaent no cercar tant el teu bé sinó el de l'altre, sembrar a la banda pels qui estan cansats, i refiar-se de la recompensa de l'Amor.” Parlant del plaer també va escriure a la pàgina 362 dels *Escris Miscel·lanis*, “I el plaer no és cap crim si no enforteix la influència de les males inclinacions ni fa minvar les activitats de la virtut.” Hi ha tants ensenyament erronis a la falsa teologia pel què fa al plaer. De vegades es condemna tot el plaer, i això és del tot contrari als ensenyaments de la Ciència Cristiana. D'altra banda hi ha esglésies que toleren el beure, el fumar i el joc. Només la Ciència Crsitiana ensenya que el mal no forneix cap plaer. Hi ha qui diu que no t'ho pots passar bé si est un estudiant sincer de la Ciència Cristiana. El fet és que només t'ho pots passar bé (temps ple del bé i no pas del mal) quan ets un Científic Cristià. Quan vaig començar a ser un practicant de la Ciència Cristiana un bon amic estava molt amoïnats perquè es pensava que ja no m'ho pasaria mai més bé. Bé, no he perdut cap plaer veritable, i m'he estalviat molts mals de cap nascuts de la falsa creença que el mal ens pot fornir plaer.

La mentida vint-i-dues suggereix que un coneixement del mal ens fa savis. Aquest argument sofisticat, que conèixer el mal i les coses més sòrdides de la societat humana ens fa més llestos i moderns, és una font de problemes. Molts nois i noies fumen i beuen només perquè es pensen que els fa més atractius i volen semblar savis. Amb molt patiment els homes han après que conèixer el mal no és saviesa, sinó una tofologia abjecta; en canvi el coneixement de Déu, el bé infinit, és l'única saviesa veritable. Un del nostres grans poetes va escriure, “Quan la ignorància és una benaurança, és de bojors voler ser savi.” Ignorar el mal és certament una benaurança, i és una follia conèixer res a part de la plenitud del bé.

La consciència corporal és la mentida vint-i-tresena. “I els ulls se'ls hi van descloure, i van saber que anaven despullats.” Si vols misèria a desdir només et cal pensar que ets una criatura física o corporal. Jesús va presentar l'home, “abillat, i amb una ment clara.” Aquesta ment clara és consciència espiritual. A gairebé cada pàgina del nostre llibre de text la Sra. Eddy refuta la mentida que hi ha vida, veritat i intel·ligència a la matèria. Ens cal estar constantment desvetllats i copsar el fet diví, que l'única individualitat, tant nostra com de la nostra família i dels nostres pacients és la identitat espiritual.

Tot seguit, trobem que Adam i Eva s'amaguen de Déu. És l'error vint-i-quatrè. Si voleu una vida miserable, només us cal amagar-vos de l'omnipresència i l'omnipotència del bé. El llenguatge modern ho expressa d'aquesta manera, “Tant me fa el que en diu Déu o la Ciència Cristiana, faré això que està malament de totes totes. Ningú ho sabrà.” La Ciència Cristiana ha vingut al món a desvetllar el homes per a què reconeguïn la Seva unitat amb Déu. No repetireu mai prou, “Jo i el meu Pare som un.” No us mireu d'amagar mai de la Veritat i de l'Amor. No us en podeu amagar. No hi trobareu cap plaer mirant-vos d'amagar de Déu.

L'error vint-i-cinquè és la por de Déu. “I (Adam) va dir, he sentit que et passejaves pel jardí, i he tingut por perquè vaig despullat...” La Sra. Eddy ho interpreta així, “El coneixement i el plaer que han evolucionat per mitjà del sentit material van produir els fruits immediats de la por i la vergonya.” (CiS 532:17) I hi afegeix, “La por fou la primera manifestació de l'error del sentit material.” L'home no està mai esfereït de Déu perquè sap que el Pare és absolutament bo sense la capacitat de fer cap mal. No tinguis mai por de Déu. Si et fa basarda vol dir que no saps quina és la naturalesa de Déu.

L'error vint-i-sisè és culpabilitzar els altres de les vostres faltes i febleses. “I l'home digué, La dona que m'has donat per companya, m'ha donat el fruit de l'arbre i n'he menjat.” L'has sentit mai aquest argument? S'expressa d'aquesta manera: seria més bon Científic Cristià si el meu home o la meua dona també estimessin la Ciència. O també sentim, si el lloc on treballa fos més agradable, seria un Científic Cristià més bo. Si voleu la misèria de l'infern, aneu cercant excuses i culpabilitzant els altres de la vostra manca de progrés. Però si voleu l'èxit i el cel consagreu el vostre pensament a demostrar constantment i immediatament que sou l'expressió impecable, perfecta i harmoniosa de l'ésser diví.

Hi ha científics que no culpabilitzen els altres de les seves febleses, però culpabilitzen la ment mortal o error, i es pensen que són Científics. Aquest és l'error vint-i-setè. Eva va dir, “La serp m'ha ensarronat i n'he menjat.” Quan culpabilitzeu la ment mortal o l'error de les vostres faltes, sabent que no hi ha ment mortal ni error, és com carregar la culpa als elfs o als barrufets, una cosa ben tòfola de fer. A la Ciència Cristiana no expliquem les febleses. Les neguem i les fem fora amb la veritat que l'home és per sempre el fill perfecte d'un Pare perfecte.

L'error vint-i-vuité és que Déu està enfeinat maleïnt, “I El Senyor Déu digué a la serp, com que has fet això, seràs la més maleïda de totes les

bèsties...” Si voleu problemes penseu que Déu està enfeinat maleint. Quan feia de capellà a l'exèrcit, els homes renegaven davant meu, i quen se n'adonaven, em demanven perdó. Jo els hi deia que no s'amoïnessin, senzillament havien rebut una mala educació pel què fa a Déu. I els hi explicava tot seguit que Déu només beneeix i que quan un individu diu, “Que Déu et maleeixi,” només demostra que no entèn la feina de Déu. És com dir-li a un tronc que teniu al patí que us posi mig quilo de vedella. No passarà res, la vedella no arribarà. Quan demanem a Déu que maleeixi alguna cosa o algú, no passarà res, només fem evident la nostra ignorància de la naturalesa de Déu i de la Seva activitat. Les esglésies de la falsa teologia que empren anatemes -una maledicció religiosa o eclesiàstica per aconseguir el seus objectius, només demostren com en són d'ignorants de Déu. L'Amor diví no va maleir mai ni Adam, ni la serp, la terra ni res de res. Només sap beneir i fer feliç i pròspers a tot i a tothom.

A la mentida vint-i-nou hi trobem que Déu va posar enemistat entre dues criatures. Que n'és de lluny aquest concepte de l'afirmació de Joan, “Déu és Amor, i qui fa estada a l'Amor fa estada en Déu, i Déu en ell.” No us cregueu mai que hi pugui haver cap bé a l'odi. La indignació justa no existeix. L'odi, la ràbia o el ressentiment no en tenen res de Déu. Ni a la consciència divina ni a la Seva reflexió anomenada home no hi trobem mai aquestes mentides. Feu-vos aquesta pregunta, em fan aversió les serps, els gossos, els gats....o algunes persones? És clar que no, perquè la totalitat infinita de Déu no crea ni permet l'odi ni l'aversió a la consciència de cap fill Seu.

La trentena mentida diu que Déu multiplica les penes. Al primer capítol del Gènesi hi llegim que l'Amor diví constantment multiplica el bé. Pot Déu alhora multiplicar el bé i el mal? La falsa creença teològica que Déu ens fa patir neix d'aquesta mentida. Que n'és de bo saber amb la Ciència Cristiana que Déu ens allibera de les tristeses. Que mai no en produeix cap!!

L'altre mentida és que tenir fills és una experiència plena de patiment. La *Bíblia* en diu, “Pariràs els teus fills amb patiment...” Moltes dones s'han agafat aquesta afirmació al peu de la lletra i han patit a l'hora de tenir els seus fills i després de tenir-los. Però mercès a la Ciència Cristiana el món aprèn que les criatures poden néixer sense patiment ni tristesa. Fins i tot la classe mèdica ha fet un gran canvi de pensament pel què fa a l'obstetrícia. Potser heu llegit articles que en parlen d'aquest canvi.

A les futures mares se'ls hi diu que no tinguin por i que es calmin.

S'emfatitza que l'experiència del part pot ser bonica i plena d'inspiració espiritual. Assegureu-vos de no acceptar mai la mentida “Pariràs els teus fills amb patiment.” Feu memòria com a la classe vam comentar que si penseu que els vostres fill són materials i mortals us faran patir a l'hora del part i després, sempre, però si els veieu espirituals i perfectes, la vostra vida familiar serà una experiència feliç.

No vulgueu sotmetre el sexe femení al masculí. És l'error trenta-dosè. A la *Bíblia* hi llegim, “...i desitjaràs el teu home, i ell et dominarà.” Em pregunto si us heu adonat de la submissió de les dones abans del descobriment de la Ciència Cristiana. A Amèrica no van poder votar fins el 1919. A la guerra em vaig adonar que les dones a l'Àfrica i a Itàlia se les té per propietats. A Palestina el homes van a cavall i les dones caminen. A Amèrica no. Podem estar agraïts que el pensament del món canvia de pressà pel què fa a aquest tema. L'any passat, a les dones, a Itàlia, se'ls hi va reconèixer el dret de vot. Estic convençut que l'exemple de la Sra. Eddy ha empès la llibertat de què avui en dia gaudeixen les dones. Nosaltres podem fer que l'hora de l'equilibri absolut entre la qualitat femenina de l'Amor i les qualitat masculines del coratge i la fortalesa a l'experiència dels individus, de les famílies, de les comunitats i dels governs arribi ben de pressa. Quan això s'esdevingui no hi hauran més guerres.

El proper error que hem d'evitar és aquest: que el sòl està maleït i que farà punxes i cards i ofegarà la producció de les collites. Per ajudar a solucionar els problemes del menjar del món neguem aquesta mentida herètica que la terra està maleïda. Déu sempre beneeix, no maleeix mai res. A l'únic regne de Déu no hi ha maledicció que generi secada, ventades, aiguats, pestes, glaçades fora de temps, calorades ni fred anormal. Ajudeu-vos a vosaltres i a tota la humanitat ajudant els pagesos amb aquests raonaments.

La mentida trenta-quatrena diu que l'home es guanyarà el pa amb la suor del seu front. La nostra Cap va declarar pel què fa a aquest punt, “l'Esperit actua mitjançant la Ciència de la Ment, i mai li ha fet llaurar la terra a l'home, sinó que le n'ha fet superior. Saber això enlaira l'home per sobre del sòl, de la terra i dels seus encontors fins a la consciència espiritual harmoniosa i l'ésser etern.” (CiS 520:30) Molta gent accepta avui que tot el nostre proveïment ve de la suor del front i de l'activitat material. Cada cop més, però, entenent la supremacia de la Ment, les investigacion modernes alliberen l'home de les feines materials. És l'Amor diví i no pas la suor del front el que sadolla tot allò que li cal a l'home. Us voldria avisar, però, que no us mireu la feina o l'activitat física com quelcom indesitjable.

A la pàgina 2 del seu *Missatge per l'any 1900*, la nostra Cap ens demana, “Trebal·leu, trebal·leu, trebal·leu..” La feina pot ser una cosa molt plaent i no una tasca desagradable si acceptem la veritat que l'home no és esclau de la matèria, sinó que n'és sempre l'amo, perquè l'únic Creador, l'Amor diví li ha donat el domini sobre tota la terra.

Guardeu-vos de la mentida trenta-cinquena, “...ets pols i a la pols tornaràs.” No hi ha cap falsia més grossa que aquesta pel què fa a l'home. No ha estat mai pols originalment i no ha de tornar, doncs, a la matèria insensible. Sempre ha estat la imatge i semblança de Déu, l'Eperit únic i perfecte. Fins i tot el poeta Longfellow es va adonar que aquesta mentida de la creació no tenia cap sentit i era del tot absurda quan va escriure, “A l'Anima no se li va dir, tu est pols i a la pols tornaràs.” Enrecorda't que als funerals ortodoxs habitualment fan el ritual “Pols a la pols.” Quan fem callar aquesta mentida, que la vida és material i que es pot acabar, no ens morirem, i les despeses dels funerals s'hauran acabat.

Fa una estona hem parlat de l'error d'exaltar l'home per sobre de la dona. Ara veiem l'error d'exaltar la dona per sobre de Déu, “I Adam va anomenar la seva dona, Eva, perquè era la mare de tots els vivents.” La dona no és la mare de tot. Déu és el Pare i la Mare de la Seva creació. És tant un disbarat exaltar la dona per sobre de Déu, com n'és d'exaltar l'home per sobre de la dona, o la dona per sobre de l'home. De vegades, quan un home s'enamora, en fa un déu de la seva dona i literalment l'adora com si fos l'origen de tota la felicitat i de tot el que val la pena. Aquesta actitud no és raonable ni científica. D'altra banda, les dones de vegades també posen els homes dalt d'un pedestal i també fan una mica d'adoració falsa. Estimem el Senyor, el nostre Déu, amb tot el nostre cor, la nostra ànima i la nostra ment i no adorem personalitats humanes. Adorar personalitats humanes només crea problemes.

La mentida trenta-setena ens diu que l'home no és digne d'entrar al paradís de la Vida eterna. La *Bíblia* ho diu d'aquesta manera, “I el Senyor Déu va dir, Mireu, l'home s'ha fet com un de nosaltres, coneix el bé i el mal, i ara pot allargar la mà i agafar el fruit de l'arbre de la Vida, menjar-ne i viure per sempre; el Senyor Déu, doncs, el va fer fora del jardí de l'Edèn, perquè llaurés la terra d'on l'havien tret.” No us en cregueu ni un mot! L'home té el dret diví de la Vida eterna perquè Déu és la Seva Vida i l'home no pot reflectir res que no sigui la Vida eterna. Déu només coneix la continuïtat eterna del bé. L'home, reflectint Déu, és conscient d'aquest regne celestial etern.

La trenta-vuitena mentida ens descriu l'home expulsat del cel. Jesús va venir a esmenar i refusar aquesta falsia. Va ensenyar que el regne de Déu és sempre a l'abast i que el regne de Déu és dins nostre. Quin contrast entre la teologia veritable del nostre Mestre i la falsa teologia que posaria l'home fora del cel, l'harmonia eterna. Sabeu que en diu la nostra Cap d'aquest punt, oi?, “La relació entre Déu i l'home, el Principi diví i la Seva idea, és indestructible a la Ciència, i la Ciència no en sap res de cap reliscada ni de cap retorn a l'harmonia, sinó que serveix l'ordre diví o llei espiritual, on Déu i tot el que Ell ha creat és perfecte i etern, i roman immutable tota la seva eterna història.” (CiS 470:32; 471.5)

La darrera mentida, la trenta-novena és aquesta: que quan ets fet fora del cel, de l'harmonia, no hi pots fer res. No pots tornar a l'harmonia de Déu, perquè hi ha forces mentals anomenades “querubins i l'espasa flamejant,” que s'assegueren que en quedis fora. No accepteu aquesta mentida. Ni una engruna d'aquesta mentida. La Ciència Cristiana guareix. La Ciència Cristiana li restitueix a l'home la seva integritat original. Tant és l'experiència que hàgiu passat. Tant és el que hàgiu fet. Tant és el lluny que sembli que us n'hàgiu desviat. Teniu el dret diví d'esmenar el vostre pensament i la vostra manera de viure, i d'entrar per les portalades de la Ciutat. Interpretant aquest punt la nostra Cap ha dit, “El sentit literal ens diria que Déu li va arrabassar a l'home l'oportunitat de reformar-se, per a què l'home no es refinés i esdevingués més bo; però aquesta no és la naturalesa de Déu, que és sempre Amor, Amor infinitament savi i adorable del tot, que “no mira per ell.” (CiS 537:29) La Ciència Cristiana presenta la salvació universal, que vol dir que un dia o altra tothom trobarà l'heretat de llibertat i de domini que Déu li ha donat.

Així s'acaba el capítol tres de l'al·legoria Jeovística de la creació. Tot el capítol és una mentida, de cap a cap. És a la Bíblia per a fer de contrast amb la història atractiva i veritable del primer capítol. Aquesta segona al·legoria ens ajuda quan l'estudiem des de la base del què no hem de fer per a trobar i servir l'harmonia eterna. Per a ajudar-vos, esmentaré clarament i breu aquests trenta-nou “no facis”:

- 1- No us penseu que la creació sigui una cosa del passat.
- 2- No us penseu que Déu resti inactiu
- 3- No sigueu bons només el diumenge
- 4- No accepteu un fals concepte de Déu
- 5- No deixeu entrar els “peròs” a la vostra ment
- 6- No accepteu la boirina del sentit material
- 7- No us penseu que l'home sigui material

- 8- No us cregueu que un fals déu de la sort us beneeixi
- 9- No us passi pel cap de pensar que hi hagi res fora de Déu, el Bé infinit.
- 10- No us penseu que el vostre propòsit a la vida és abillar-vos amb la matèria i servir-la.
- 11- No us cregueu que el mal existeixi ni que hi hagi càstigs.
- 12- No us penseu mai que esteu sols
- 13- No mireu la creació com si fos material
- 14- No accepteu un fals sentit de vosaltres mateixos ni de les altres criatures.
- 15- No us embaltiu ni perdeu de vista la realitat espiritual
- 16- No penseu que l'home sigui més important que la dona
- 17- No us cregueu que hi hagi cap ment a part de Déu que pugui temptar o controlar l'home
- 18- No vegeu Déu, el Bé infinit, com un mentider
- 19- No us cregueu que Déu en sàpiga res del mal
- 20- No us cregueu que conèixer el mal us farà més pròspers
- 21- No us cregueu que conèixer el mal sigui plaent
- 22- No us cregueu que conèixer el mal us faci savis
- 23- No accepteu un sentit corporal de les coses
- 24- No mireu d'amagar-vos de Déu
- 25- No tingueu por de Déu
- 26- No carregueu les vostres faltes a l'esquena dels altres
- 27- Ni les hi carregueu a la ment mortal o error
- 28- Ni us passi pel cap que Déu pugui maleir
- 29- No us penseu que l'odi o la indignació justa vinguin de Déu
- 30- No us cregueu que Déu crea la tristesa i la multiplica
- 31- No us penseu que tenir fills és trist i una font de patiment
- 32- No sotmeteu el sexe femení al masculí
- 33- No us cregueu que la terra està maleïda
- 34- No us cregueu que l'home està fet per a treballar afeixugat
- 35- No us cregueu que l'home sigui pols i hagi de tornar a la pols
- 36- No adoreu ni homes ni dones
- 37- No us penseu que no podeu demostrar la vida eterna
- 38- No us penseu que heu estat fets fora del cel, l'harmonia eterna
- 39- No us penseu que no hi podeu tornar si us sembla que en sou fora. La Ciència Cristiana guareix.

